
„ÁTVÁLTÓ”
Reintegrációs program fogvatartottaknak/szabadultaknak
TÁMOP-5.6.1.A-11/1-2011-0002

PRÓBAIDŐ

(válogatás fogvatartottak írásaiból)

**„ÁTVÁLTÓ”
Reintegrációs program fogvatartottaknak/szabadultaknak
TÁMOP-5.6.1.A-11/1-2011-0002**

Készült az „ÁTVÁLTÓ” – Reintegrációs program fogvatartottaknak/szabadultaknak (TÁMOP-5.6.1.A-11/1-2011-0002) program keretében, a Váltó-sáv Alapítvány gondozásában

„A próbaidő a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó jogintézmény, amely a munkaviszony megszüntetése esetén a garanciális feltételek érvényesülését korlátozza. A Munka Törvénykönyvének megfelelően munkáltató és munkavállaló a munkaszerződésben próbaidőt állapíthatnak meg. Ez általában a határozatlan idejű munkaszerződések esetében – ha nincs külön szabályozás – 90 nap. A próbaidő alatt egyéb következmények nélkül (akár indoklás nélkül is) bármely fél kezdeményezésére a munkaszerződés megszüntethető.”

Az az ember, aki már dolgozott életében, legalábbis bejelentett munkahelyen, az tudja jól, hogy milyen lassan és keservesen, de mennyi izgalommal és aggodalommal telik ez az első kilencven nap. Kollégák, akiket ő maga nem ismer, de akik évek óta ismerik egymást, és ismerik a munkahelyet. Egy főnök és legalább egy helyettes, akik – még ha bűbajos emberek is a maguk módján – mégis csak hatalmi pozícióban vannak. Feladatok, amelyek olykor bonyolultnak, olykor érthetetlennek, olykor feleslegesnek tűnnek. Vagy amelyek olykor azok is.

A próbaidő azonban csupán röpke kilencen nap. Kilencven nap belátható idő, még akkor is, ha úgy tűnik, az órák olykor csigalassúsággal vánszorognak.

A próbaidős alkalmazott előtt pedig minden esetben nyitva áll egy kapu. Egyfajta vészkijárat. Ha már végképp elege van abból, hogy oly idegen és sivár minden, hogy a kollégái és a főnöke egyként szekírozzák, hogy ostoba ugratások céltáblája, hogy a fizetés nevetségesen kevés, a munka pedig felesleges – nos, ebben az esetben a munkavállaló akár meg is szüntetheti a munkaszerződést, minden alaposabb indok nélkül, és mehet, amerre lát. Szabad, mint a madár, még ha persze új eleséget kell is keresnie, máshol.

Egy fogvatartott élete ezzel szemben a börtönbe kerülés után egy végtelennek tetsző, sajátságos, beteg próbaidő. Az előzetes fogvatartási

szakasz, tehát az az időszak, amíg az ügy bírósági szakaszban van, vagyis az az időszak, amelynek a végére az ítélet megszületik, nos, az bizony sokszor hosszú hónapokat, sőt, olykor éveket ölel fel. A kiszabott büntetés ideje is végtelen hosszú, és az a tény, hogy a kedvezmény megadása bizonytalan, szintén nem teszi könnyebbé a hátra lévő hónapokat/éveket.

A zárkatársak eközben jönnek-mennek, az őrszemélyzet is változik, cserélődik, permanens kiszámíthatatlanság és egyben állandó unalom a bűnös (vagy néha ártatlan) osztályrésze, anélkül, hogy a szerződést felbontathatná. Azonban olyan időszak ez, amikor az elítélt „szerződése” bármikor, akár indok nélkül is felbontható. Ismer ugyanis nem egy olyan rabot a történelem, és ismer az irodalom is, akinek egyik nap beléptek a cellájába, és kurtán közölték vele, hogy készüljön, mától fogva újra szabad.

Ebben a pillanatban azonban egy újabb próbaidő kezdődik el. Sokszor jóval több kihívással, még több frusztrációval teli, és ezerszer kilátástalanabb, mint amilyen a bekerülés utáni időszak volt.

A szabadságot ugyanis meg kell tanulni újra.

Azt, hogy merj a másik szemébe nézni.

Hogy ne torpanj meg automatikusan minden ajtónál.

Hogy ne mérd fel rögtön, egyetlen gyors pillantással, hogy melyik sarokban van a kamera.

Hogy leszokj az undorító, sittes szlengről (amelyből még akkor is rád ragadt valami, ha korábban te voltál a legkulturáltabb civil), és hogy újra elsajátítsd a kinti nyelv egyáltalán nem könnyű szakszókincsét.

És meg kell tanulnod, meg kell tanulni újra, hogy a civil élet feladatai (amelyek a rácsok mögül olyan vonzóak és csábítóak voltak, mint a délibáb) olykor bizony bonyolultnak, olykor érthetetlennek, és olykor feleslegesnek tűnnek, vagy sokszor bizony azok is.

Amint a börtönkapu becsapódik a frissen szabadult mögött, a szabadság próbaideje indul el, ami sokkal, de sokkal hosszabb, mint kilencven nap.

Ezért is fontos, hogy bent, a börtönben is egy kicsit civil maradjon az ember. Hogy gyakoroljon a civil életre, és majd valamikor, egyszer, odakint gyorsabban birtokába vehesse a szabadság szakszókincsét.

A program, amelyben az alábbi írások születtek, az **„ÁTVÁLTÓ”** – **Reintegrációs program fogvatartottaknak/szabadultaknak (TÁMOP-5.6.1.A-11/1-2001-0002)** projekt volt. Egy biztató kísérlet, amely során erre fogékony, önként jelentkező fogvatartottakkal próbálta a Váltó-sáv Alapítvány tucatnyi lelkes dolgozója lerövidíteni a civil életbe való bekerülés/visszakerülés sokszor reménytelennek tűnő próbaidejét.

A program sokrétű volt: legalább ugyanolyan fontos részét képezte egy majdani szakma elsajátítása, mint az, hogy a fogvatartottak újra felfedezzék azt, milyen érzés tanulni, vagy az, hogy a megtanuljanak őszintén szembenézni önmagukkal, ami talán a világon az egyik legnagyobb kihívás és legnehezebb feladat.

A projekt során születtek az alábbi írások. Teljesen változatos témájúak. Szerzőik olykor irányított kérdésekre válaszoltak, olykor szabadon választott asszociációs feladatok. Van köztük esszé, és van köztük önvallomás, sőt, becsúszott még iskolai dolgozat is. Akad tragikus, akad komikus írás is, gyakran keveredik a valóság és a fikció. Legalább olyan változatosnak szántuk tehát ezt az antológiát, mint amilyen változatos szokott lenni olykor egy jó nyelvkönyv.

Hiszen, mint ahogy azt többször említettük: azok, akik részt vettek ebben a programban, egyfajta nyelvet tanultak meg újra, vagy először használni. A szabadság nyelvét.

És nem is feltétlenül csak a fogvatartottakra gondolunk.

Az antológia szerzőinek nevét, monogramját, valamint az összes helység- és intézménynevet az anonimitás érdekében megváltoztattuk.

Q. Sámuel: Valahol a világon számomra is létezik egy ember...

Akit szeretek, és ő az édesapám. Miért? Mert ő az, akit tisztetek és szeretek. Ő volt az, aki először megengedte azt, hogy elszívjam az első szál cigimet, és ő volt, aki elengedett bulizni, , és ez számomra nagyon nagy dolog volt abban az időben. Tudom, hogy ez egy másik szemlélőnek teljesen el nem fogadott dolog, mert hogy néz ki, hogy egy 14 éves gyerek cigizik és buliba jár, de ez az én számomra teljesen elfogadott dolog, mert

Ő úgy volt ezekkel a dolgokkal, hogy ha nem engedi meg, akkor még nagyobb lesz a kísértés, és talán egyszer rájövök arra, hogy ezek a dolgok teljesen feleslegesek, de nem így lett. Mert nekem bejöttek ezek a dolgok, és szerettem bulikba járni.

Lehet, hogy ha keményebben fogott volna apám, akkor teljesen más irányba fordult volna az életem, de az is lehet, hogy már nem élnék.

Úgyhogy én nem bánom, hogy apámtól ilyen neveltetést kaptam. Ezért szeretem őt a világon mindennél jobban, még a saját életemnél is jobban.

Ő volt az az ember, aki megszerettette velem a horgászatot, a lovaglást, az iskolát, ő volt, aki megtanította, hogy az élet egy tánc, csak az nem mindegy, hogy kivel táncolod végig.

Ő tanította meg nekem, hogy tiszteld a másikat, mint önmagadat. Megpróbáltam mindig a kedvében járni, megtettem, amit elvárt tőlem.

A másik személy az édesanyám, akit szeretek, és őt is tisztetem, de ő teljesen más beállítottságú, mint az apám, ő tiltott minden rossztól, a barátoktól és a csavargástól.

Ő közölte velem, hogy ha netalán börtönbe kerülök egyszer a dolgom miatt, ő lesz az a személy, aki soha nem fog megbocsátani, de ez nem így történt. Minden hónapban jár hozzám beszélőre, és csomagot is küld, és már alig várja, hogy otthon legyek.

Teljesen kitart mellettem, még a legnehezebb időkben is, és ő csak az édesanyám, aki a világra szült, és szerintem ennyi a legkevesebb, hogy

szeretem, de az apám iránti érzelmem az erősebb. Lehet, hogy ez gáz, de így van.

Persze, van hat édestestvérem is, és őket is nagyon szeretem, mert ők is kitartottak mellettem, és jártak hozzám beszélőre. És sok élményünk is van, amit együtt éltünk át, például együtt jártunk horgászni, elvittem őket kirándulni, stb.

Volt már valaki, akit szerettem, ő volt életem nagy szerelme, de inkább ezt nem írom le ☺.

S. Zoltán: A magány végtelensége (esszé)

A magány végtelenségével az irodalomban ezer formában találkozhatunk, mélységei mindenkit másként érintenek, ihletnek. Kaparjuk meg felszínét kissé, hátha megértjük lényegét.

Vizsgálódásunk első alanya Daniel Defoe Robinsonja. Bár a Robinson Crusoe inkább szól az emberi találékonyságról, a feltörő új uralkodó osztály, a polgárság pozitív eszményeiről, azért a magány is szerepet kap. Robinson magányos? Nem! Az emberi szó csak azért hiányzik neki, hogy nehogy elfelejtsen beszélni. Péntek is csak tulajdon, Robinson pedig a gyarmatosító ember létjogosultságának megszemélyesítője. Magányossága szocializáltságából ered, leginkább a polgári kényelem, és a társadalmi ranglétrán való helyezkedés lehetőségének hiánya jellemzi (a mű vallásos jellege ellenére is), semmiképpen az összetartozásra, egyesülésre, kiteljesedésre vagy az ember „csönkítottságának” megszüntetésére törekvő hajlam. Robinson, bár ismeri a magány fogalmát, mélységeit nem ismeri, csak sok száz oldalon keresztül filozofál az életről. Viszont Bear Grylls biztos lesett tőle is jó néhány túlélőtrükköt.

Johann Wolfgang Goethe már sokkal inkább rávilágít a magány hatalmára *A kedves közelléte* című versében:

*Lelkiink egymástól bármi messze válva összetalál.
A Nap lemegy, csillag gyúl nemsokára:
Ó, jössz-e már!*

Itt nem végtelenségében mutatkozik meg a magány, hanem csöndesen, szomorúan, de nem reménytelenül (mint az ifjú Werthernél), hanem az újra-eggyéválás biztos tudatával. Goethe magánya kitartó, keserédes, folyamatos vonzás, nem csak a katarzis utáni csendet kívánja, hogy elnyugodhasson, hanem lelke kiteljesedését reméli kedvesétől. Vágyát tudatos izzásban tartja, versében mintegy megidézi (*rád gondolok, téged látlak, téged hallak, téged köszönt*), magához vonzza szerelmét.

Ennek a magánynak létezik egy eleve bukásra ítélt, természetellenes, önzésen alapuló elfajzása (Orpheusz és Eurüdiké), mikor az akarat tombolva, mindenén átgázolva, megkövesedve rángat egy halott ideát. Ez a fajta magány végtelen, míg felismerése végessé nem teszi, Goethe magánya ellenben konstruktív, szelíd vonzás, mely célját eléri, beteljesítve sorsát.

Most nézzük meg, mi történik, ha egy millió tapasztalaton túl lévő szellem kiteljesedését fizikai teste akadályozza gyengeségével. Csokonai Vitéz Mihály egy örökölt tüdőbajjal, ennek lázai miatt terhelt idegzetű élettel megáldott, érett, lángoló szelleme miatt létvidám ember, elsöprő intelligenciával. Logikus, hogy a tömegemberek nem értik meg, így terstaaln, testi gyengeségei csak erősítik elszigetelődését. Élete szerelme más felesége lesz. Innen már egyértelműen látszik, hogy életét a magány határozza meg, s Csokonai szeretettel öleli magához, áldott társának tekinti (*A Magánossághoz*), s a magány is úgy érkezik hozz, hogy az szellemének tovább-finomodását eredményezze. Így tud derűs maradni írásaiban is (habár kedvenc műfaja az elégia).

Mostanra már a magánynak több rétegét láthattuk: mint halavány sejtelem, az összeillő lelkeket egymáshoz vonzó erőként, vagy az akaratosság destruktív voltára rámutató, és a már finomult szellem felemelkedését segítő sorsformáló hatalomként. Számomra legérthetőbben Gárdonyi Géza: A láthatatlan ember című regényének egy versrészlete írja le a magányt:

*Szereti a fű a csillagot,
De a csillagos ég oly magos.
A csillag messzi fent ragyog.
Szegény földi fűszál harmatos.*

Egy közrendűnek számító hun srác fűzfaágba véseti és elküldi a számára társadalmi helyzete miatt elérhetetlen távolban élő lánynak. Persze bukik a mutatvány, és a srácot kivégzik. Zéta (a regény protagonistája) nem érti, barbár ösztönnek gondolja a srác szerelmét,

pedig az egyszerűségében is kozmikus egészet rajt magába. Ha megvizsgáljuk a fűszál és a csillag kapcsolatát, saját múltbéli, jelenlegi és jövőbeli kapcsolatainkat pillantjuk meg. Idekapcsolódik saját véleményem is a magányról, és annak végtelenségéről: Hésziodosz úgy írja, hogy az istenek és az emberek egy törzsből származnak. Miért ne fejlődhetne ennek fényében egy csillag ideájával terhessé vált fűszál emberré, hogy aztán az emberben az idea kiteljesedhessen, majd az ember teremtő (isteni) képzeletével újránöveszthesse réges-régen elfelejtett szárnyait (melyeket álmainkban ma is használunk), hogy végre elrepülhessen a csillaghoz, aki türelmesen várja, és közben nem érzi magát egyedül, mert tudja, a magány csak illúzió, hajtóerő, mely mindenkit fejlődésre készítet, s csak azért kell mélységein küszködve, szenvedve végigvergődnünk, hogy szellemünk (szárnyunk) megerősödhessen, és mi felrepülhessünk.

Végezetül saját élményem a magányról:

Mikor hosszútávú futóversenyre készülünk, például húsz kilométerre, minden egyes métert szenvedve bele kell edzenünk lábainkba, mint a húsz kilométer nem mehet egyszerre. Mára megtanultam, hogy fejlődésünk minden területén követnünk kell ezt az elvet, hogy belső térképünkön sehol se maradjon fehér folt. Így van ez a magánnyal is: szigorú, de jó tanár. Edzésével ellenállóvá tesz minket az alacsonyrendű ösztönökkel szemben, hogy azok ne rántsanak vissza, mikor szellemi fejlődésünk érdekében a magány útjain mind a húsz kilométert egyszerre kell végigfutnunk. Mikor felismerjük, hogy ezek az edzések soha nem a bukást, hanem mindig a fejlődést szolgálják, legyen szó a magányról, a félelemről, a halálról vagy bármiről, amit negatívumnak tekintünk, megértjük, hogy az élet minden fejlődési szakasza jó, és a negatívumok is minket segítenek, jó tanárokként hajtanak minket csillagaink felé – hogy ők se várjanak hiába.

Gy. István: Ha volna egy aranyhal

*Ha volna egy kívánságom,
az vajon mi lenne?
Tán elűzném a sivárságot,
és rózsákat a lelkembe.
Vagy érteni a madarakat,
Mik oly őszintén dalolnak,
Ismerni az angyalokat:
ők jóságot sosem rabolnak.
Szeretnék repülni
szabadon a fellegekben,
bálnákkal merülni
a titokzatos tengerekben.
Élvezném a szerelmet
mit pénzért nem vehettem.
Elvesznék a szemedben,
Melyet régóta kerestem.
De sajnos nincsen aranyhal
így a kívánság sosem teljesül.
Néha megküzdök magammal,
de jól vagyok, köszönöm, remekül.*

B. Zoltán: Önéletrajz

Engem B. Zoltánnak hívnak. 1986. július 20-án születtem egy apró kis városban, Dunaújvárosban, valamikor a hajnali órákban. Édesanyám emlékei szerint míg kilenc hónapig a szíve alatt hordott, félt, mivel nagyon virgonc gyerek voltam, ami a mai napig sem változott. Egy nagy családba sikerült kilencedik gyerekként érkezniem.

Kb. úgy hat éves lehettem, amikor szüleim előálltak azzal a hírrel, hogy kisöcsém lesz. Én már akkor nagyon féltékeny voltam, és féltem attól, hogy őt majd jobban fogják szeretni, mint engem. Egy nap aztán anyukámat el is vitte a mentő, hisz megindult a szülés.

Mamának, akit mindenki csak Rózsika néninek hívott, azt mondtam: „Mama, ha az öcsit hazahozzák, én világgá megyek!”. Számomra a világ vége a kert végében az utolsó szőlősorok voltak.

Nővéremmel, aki egy évvel volt csak idősebb tőlem, mindig ott bújtunk meg. Annyi energia volt bennem, amit másra nem is használtam, csak arra, hogy a nővéremet nyúzzam. Nagyon sokszor verekedtünk össze ici-pici apróságokon, de valahogy mindig én nyertem. De aztán egyik nap annyira felbosszantottam, hogy fordult a kocka, és én kaptam ki tőle. Bár ha idősebbik testvérem nem segít neki, talán akkor is én nyerhettem volna. Idősebbik testvérem megalékelte, hogy állandóan megverem nővéremet, így egy nap a délelőtti órákban szembeállított kettőnk, az én kezemet lefogta, hogy ne bírjam megütni. Hát nővéremnek sem kellett többször mondani, hogy -ljen a lehetőséggel! Amikor a nagy pofonosztásnak a végére ért, bátyám a lelkemre kötötte, hogy ha legközelebb megtudja, hogy a nővéremet püfölöm, akkor is ugyanez vár rám.

Aztán csak akkor mertem püfölni, ha bátyám nem volt otthon. Bár sok-sok alkalommal feldobott, és mindig pofozkodás lett a vége.

Amikor azonban megszületett az öcsém, hát igaz, volt bennem egy kis féltékenység, de gyerekszemmel is egy édes kis baba volt.

Ahogy cseperedtünk fel, nővérem vitte óvodába az öcsémet, engem iskolába, és képes volt az osztályteremig kísérni.

Úgy emlékszem, R...on kezdtem az első osztályt. 1996-ban a r...i iskolából átirányítottak a d...i Benedek Elek általános iskolába.

Akkor még R...on laktunk a Tó utcában. Nagyon szerettem ott lakni, a mama házában, és hát nagyon szerettem a Mamát. Azonban ő hetven évesen elhunyt, ami nekem még a mai napig is egy fájó emlék. Azért is fáj/fáj, mert akkor kezdődtek a problémák az életemben.

Édesanyám egyre sűrűbben nyúlt az alkoholhoz, és ezáltal sok probléma volt a szüleim között. Veszekedés, néha verekedés. Egyre jobban elhanyagoltak minket, néha még az is elfelejtették, hogy kéne valami kaját csinálni a gyerekeknek. Sokkal inkább az ital, az ital. Volt, hogy az utolsó forintot is italra költötték. Bátyám volt az, aki főzött, mosott, takarított ránk. Anyám egy-egy éjszakás kimaradásából lett egy hét. Egy hétig nem láttuk, azt sem tudtuk, hol van, merre jár.

Anyu és apu szétváltak. Anyám elköltözött a családtól, így még jobban le lett terhelve a bátyám. Amíg mi az iskolában és az óvodában voltunk, testvérem dolgozott, hogy mi mire hazaérünk, legyen mit enni.

Idősebbik nővérem mindezt megelégette. Míg mi iskolában voltunk, elindult a község házára, hogy elpanaszolja, hogy mi folyik otthon, és hogy [megtudja,] mit lehet tenni.

Én iskolában voltam, az első két órám testnevelés volt, majd úgy a második óra közepén két hölgy és egy öltönyös úr lépett be. Elsősorban a tanárnővel beszéltek, majd egy-két perc késéssel az iskola igazgatónője is a terembe lépett, és rögtön engem szólított. Jött a hír, hogy most elvisznek intézetbe. Én még gyermekfejjel nem tudtam, mi az az intézet, de abban egészen biztos voltam, hogy nem jó dolog. Öltözzek fel! – szólta az öltönyös fickó. Én rögtön szaladtam az osztályfőnökömhöz, Erikához, és rögtön mondtam neki a hírt. Ahogy ezt mondtam, elkezdett sírni, az öltözőszekrényem padjára leült, és csak sírt. Én nem voltam vele tisztában, hogy miért is sír, de én is sírtam vele. Amikor megpróbáltak elvonszolni Erika karjaiból, üvölteni kezdtem, hogy ne engem vigyenek el. Erika azt mondta, hogy csak néhány nap, esetleg fél év, és újra velem lehetek.

Ahogy vittek ki, csak hüppögtem, úgy sírtam. Az iskola előtt állt egy kilencszemélyes kis busz, amiben nőverem és öcsém is ott ült.

Az első célállomás ez étterem volt, ahol megálltuk enni. Én nem ettem semmit. Egyáltalán nem éreztem jól magam. Nem akartam semmi mást, csak visszamenni Erikához.

Sz..., GYIVI. Gyermek- és Ifjúságvédelmi Tanácsadó. Ez egy katonaság melletti épület.

Folyton azon törtem a fejem, hogy tudnék onnan megszökni, hisz nagyon hiányzik a bátyám, és maga az a szabad környezet. Megemléctem ezt nővéremnek, aki feszt megpróbált lebeszélni róla.

Külön-külön voltunk a második emeleten. Jobbra a fiúk, balra a lányok. Csak nap közben találkozhattunk a lányok oldalán. Emlékszem, ott csókolóztam életemben először egy Adél nevű lánnyal. 18 hónap múlva lehívtak a földszinti irodasorra. Ott ismét közölték velünk, hogy elszállítanak minket egy sokkal jobb helyre.

1998, S.... Abban igazuk volt, hogy sokkal szebb egy környezet, de azt nem tették hozzá, hogy egy kastélyról van szó. Rengeteg gyerek szaladgált egy hatalmas park területén. Két széles kastély, de hát itt is megjelent a fiú és a lány oldal. Nővéremet azonnal körberajongták a csajok. Öcsém és én a hármas csoportba kerültünk, egy galériás szobába, 9-10 fős volt, de az ottani emberek mind nagyobbak voltak, mint mi.

Kétszintes fa ágyak voltak sorba egymás mellett, én és öcsém egymás mellé feküdtünk. Még én is gyerek voltam, de nagyon féltettem az öcsémet. A kastély kapuit elhagyva egy hatalmas tó, egy sziget, és e kettőt egy kis híd kötötte össze. Hatalmas, erdős terület.

Jól éreztem magam, de még mindig hiányzik valami. Hogy mi? Csupán az otthonom, és minden, ami az otthonomhoz fűz. Aznap el is határoztam, hogy én megszököm, és meg is szöktem. Hogy nem kellett volna menni, azt akkor még nem tudtam, és a végeredménye az lett, hogy hipp-hopp, el is kaptak a rendőrök. De sosem adtam fel. Akárhány alkalommal vittek vissza, én annyiszor szöktem meg. Egyre jobban

romlott a magatartásom, viselkedésem, elkezdtem a link életet, verekedés verekedés hátán, stb.

1999 decemberében ismét megszöktem a kastély falán lévő villámhárítón. Este záráskor már sokan aludtak a hálóban. Én felöltözve feküdtem az ágyban, és sumákoltam, hogy már alszom. A nevelő úgy félóránként járt be a hálóba körbenézni. Ennek végeztével, ahogy hallottam, hogy az ajtó csukódik mögötte, gondolkodás nélkül cipőt húztam, óvatosan leosontam a lépcsőn, kinyitottam az ablakot, és kiléptem a párkányra. Tériszonyom az volt, de nem érdekelt abban a pillanatban, csupán az, hogy azt a helyet elhagyhassam a lehetőségeim szerint leggyorsabb úton. Aznap, úgy dél magasságában, lent az aulában levelet írtam a nővérem és az öcsém részére, amit öcsém párnája alá rejtettem. Abban a levélben csupán annyi állt, bocsánat a gondokért és hogy szeretem őket.

Nagyon hideg volt az éjszaka, de stoppolni nem mertem a rendőrök végett. Így inkább az út melletti szántóföldeket és erdőket választottam a hazajutásom érdekében.

Mikor városba értem vagy kisebb falvakba, azt a lehető leggyorsabban hagytam magam mögött.

Már világosodott, mire elértem a célot, addigra már fáradt és éhes is voltam, és hát azt sem tudtam, hová megyek. Azonban azt már biztosan tudtam, hogy kaját kell valahogy szerezniem, mert már szédültem az éhségtől.

Na de honnan? Nagy dilemmában voltam, de haza anyámékhoz nem mertem menni, mert anyu biztosan szólna a rendőröknek. Így elmentem a faluba, és ott mászkáltam, azt néztem, miből lehet pénzt csinálni, mert ha korog a gyomor, akkor pénz kell.

Bent a faluban semmi olyan nem akadt, így úgy döntöttem, lemegyek a Dunapartra, nehogy utánam jöjjenek a zsaruk. Ahogy mentem, az egyik házból kiszólt egy idősebb alak, hogy nem tudnék-e neki segíteni.

Hát dehogyisnem! Az udvaron volt egy hatalmas téglakupac, ami valami bontott épületé volt. Azt kellett a maltertől megtakarítani [megtisztítani].

Volt is vagy két hétig munkám, már csak a fekvőhelyről kellett gondoskodnom, ami nem más volt, mint az egyik futballpálya vendégpadja.

Koszos és már бүdös voltam. A fürdésem a Dunaparton tudtam megoldani.

A munkaadómnak elmondani nem mertem, hogy megszöktem az intézetből. A fizetésemből, ami napi 3500 forint volt, sosem feledkeztem meg a testvéreimről, akik az intézetben voltak. 500 forintot a saját céljaimra fordítottam, a többit a testvéreimre fordítottam, küldtem naponta képeslapot, és havonta két csomagot. 6 hónapig tartott ez az állapot, de már annyira hiányoztak, hogy feladtam magam a rendőrségen.

Volt a zsebemben pénz, mert a munkám mellett gyűjtöttem a hulladékvasat, színesfémeket. Napi szinten 8-10000 forinttal fogtam meg, amit úgy, mint a szökésem elején gyűjtöttem. Amikor jelentkeztem a rendőrségen, és a rendőrök az autóba ültettek, furcsának találtam, hogy nem Sz... irányába indultunk, hanem M... irányába.

Később tudtam meg, hogy a s...i kastélyt bezárták, és az ott lévő gyerekeket kisebb családi otthonokba szállították. Nővérem, öcsém M...ra került.

Odaérkezésünkkor nem akartam hinni a szememnek. Nővéremnek kis pocakja volt. Gyereket várt. Sírva egymás nyakába borultunk, alig akartam elengedni, de öcsémet nem láttam sehol.

Később, ahogy a házba léptünk, kiderült, hogy az egyik szobában ő is sír.

Egy kis plüsskutyát szorongatott, amit én küldtem neki csomagban.

Nővérem mesélte, hogy minden képeslapot megkapott, és csomagot is, de az utolsó egy hónapban semmit, mióta elköltöztek Soponyáról.

A zsebembe nyúltam, és úgy 25500 forintot a nővérem kezébe nyomtam. Lefürödtem, ettem, és sokat beszélgettem a nővéremmel, öcsémmel.

Beszélgetésünk végén azt mondtam nővéremnek, hogy soha nem hagyom őket magukra. Ismét a jó fiú voltam, iskolába jártam és sokat segítettem a nővéremnek. Lestem minden kívánságát, a zsebpénzemet neki adtam, egyszóval törődtem velük.

A későbbiekben ismét jött egy rossz időszakom, ami a társaság miatt jöhetett létre, ami körülvevett. Ismét verekedés, csavargás, és hát rákaptam a piára. Ismét megszöktem, de saját magamtól vissza is tértem. A nevelőnőt megvertem, pusztán azért, mert kezét emelt az öcsémre. Talán bepánikoltam, ahogy láttam, hogy a nevelő eszméletlenül fekszik a földön, és ahogy a lábam bírta, elszaladtam a házból. Nagyon féltem a következményektől, hogy mi lesz, ha most megfognak a zsaruk.

Ezúttal már országos körözést adtak ki ellenem, és minden egyes boltban, kocsmában le volt adva a fényképem. Egész nap rettegettem, hogy mi lesz, ha megfognak. És az eset után egy héttel meg is fogtak.

Fogdába raktak, ami iszonyatosan rossz érzés volt.

Nem tudom, miért, de a rendőrök nem mondták a nevelős esetet. Hát azért, mert nem jelentett fel. A fogdáról, hogy kivettek, ismét autóba ültettek, és elszállítottak egy másik intézetbe.

2000., K... – javító-nevelő intézet

Egész úton mást sem hallgattam, csak azt, hogy mit csináltam, és ha betöltöm a 18-at, akkor biztos, hogy börtön vár rám. Megpróbáltam megjegyezni az utat, de hát nagyon kacskaringós úton haladtunk.

Odaérkezésünkkel már alig vártam, hogy letehessem a fejemet, hisz már nagyon fáradt voltam, de végig csak a testvéreimre gondoltam. Ahogy megérkeztünk, egy hatalmas épület előtt álltunk meg. Félttem is meg nem is, hisz még nem tudtam, mi vár rám, de viszont a fáradtságtól már aligha érdekelt bármi is. Az épületbe lépve egy áramzáras ajtón

kellett továbbhaladnunk, és a portán ülő hölgy már kapta is a telefont. Valakivel beszélt, hogy megérkeztünk, és hogy valaki jöjjön le értem.

Érkezett is egy ember, akit Anti bának hívtak. Kicsit csajos alkat, de normálisnak tűnt. Aláírtak velem egy papírt, majd akik hoztak, most nélkülem mentek tovább.

A második emeletig mentünk, és egy hosszú folyosóra érkeztünk, a folyosó végén volt egy üvegajtó, az ajtó fölé az volt írva, hogy hármascsoport. Hirtelen az fordult meg a fejemben, hogy a hármasszám engem kísért. Belépve az ajtón egy raktár felé mentünk, ahol kaptam néhány holmit. Utána egy ajtóra mutatott az Anti bá:

– Fürdő!

Ennek már örültem, de nagyon. Kétszer sem kellett mondani!

Kezdtem jól érezni magam, fürdés után a konyhába irányítottak, ahol a mikróból vették elő a vacsorámat. Ahogy az asztalhoz ültem, az Anti bá is mellém ült, és azt kérte, meséljek egy kicsit magamról.

Na, hát én meséltem magamról, ő pedig a fejét fogta. Beszélgetésünk végén csak annyit mondott, hogy na, majd itt megtanulod a magyarok istenét. Ezzel nincs is semmi baj, csak arra nem gondolt ez a muki, hogy ha eddig nem tudtak kihozni semmi emberi formát belőlem, akkor miből gondolja, hogy itt majd sikerülni fog?

A srácok már nagyon kíváncsiak voltak az új gyerekre, azaz rám. Úgy percenkénti jelleggel valaki mindig benyitott az ajtón.

A srácok megmutattak mindent, és hol van az én helyem, ahogy le is dőltem, már álomba szenderültem.

Kicsivel később egyre jobban éreztem magam, felvettem a „Kóter” ritmusát. De hát innen is sikerült meglépnem egy jó pár alkalommal. Így telt el három év.

2003-ban töltöttem be a 18. életévemet, bár szökésben voltam, és ami a lényeg, anyámék házában. Furcsa, de igaz. Egyre normálisabb volt a hozzáállásuk, de én teljesen másra gondoltam, hogy miért. Amíg ott voltam Kalocsán, több alkalommal is kórházban kötöttem ki, és a kórházban megismerkedtem egy csodaszép lánnyal, akitől megszületett a

kislányom. Nagyon szeretem, és tényleg, ha valahol meg lehetett engem találni, a kislányom közelében biztos. Furcsa volt, de meg kellett tanulnom apaként gondolkodnom, és apa-szemmel nézmem az életet. Ami fontos az életben, vagy egy kicsit is érdekes, e papír magába foglalja!

A kezdet

Ezen iratnak nem véletlenül az a címe, ami.

2005-ben a dátum szerint letartóztattak. Hogy miért? Különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés volt a vád. Bekerültem egy olyan helyre, amitől mindig is félttem. Félttem, hiszen nem volt egy jó híre a civil világban. Több testvérem is megjárta már ezt a bezárt világot, de mind egyhangúan azt mondták, soha többet. Bár azt azért tudni kell, hogy nagyon szűkösek voltak az anyagi körülmények, és át több testvérem is azért járta az éjt, hogy legyen valami a gyomorban.

Én viszont ez alkalommal nem.

Emlékszem, az d...i rendőrök az autójukban ülve, a CB-t szorongatva az utcán élénk álltak. Valahogy éreztem, hogy engem keresnek, de a másnaposságtól ez alig érdekelt. Mint mindenki, én is hazafelé igyekeztem a munkámból ebédelni. Az utcára fordulva egy hangot hallottam, ami engem szólított. Hé, uram! Én ránéztem a fiatal őrmesterre, mire ő intett, hogy menjek oda. Ekkor olyan érzés kapott el, mint még soha. Kezem, gyomrom, lábaim egyszerre kezdtek el remegni, a szívem majd' kiugrott e helyéről, úgy kalapált. Még soha nem éreztem ezt. Mikor odaértem a sofőr oldali ajtóhoz, az őrmestert megelőzve rögtön megtettem az első kérdést:

– Segíthetek?

Majd a rendőrt nem hagytam szólni, már intéztem a következő kérdést:

– Keresnek valakit?

Az őrmester azt felelte, igen. Egy papírfecnin ott állt az én nevem, ő írhatott rá, de a saját írását alig bírta elolvasni. A kollégája a bal válla felett elnézve elmosolyogta magát:

– A keresett személyek B. Zoltán és B. Károly.

Megdöbbsentem, és nagyot nyeltem. A víz, az izzadság kiütött az arcomon, pedig aznap épp nem volt jó idő. A sofőr azt kérdi:

– Ismeri őket?

Én teljesen lefagytam, és azon gondolkodtam, a testvéreimet miért keresik. Ismét hallottam a kérdést, de ezúttal már egy kicsit erélyesebbet.

Ránéztem a rendőrrre, és azt feleltem:

– Én vagyok B. Zoltán.

Erre az őrmester:

– És ki az a B. Károly?

– Testvérem – feleltem.

– És ő most hol van? – tette fel az újabb kérdést.

– Nem tudom. – feleltem. Azon gondolkodtam abban a pillanatban, hogy elfussak, vagy engedelmesen hallgassam az utasításait. Egy hatalmas kérdőjel született meg a fejemben. És hát annyi minden végigfutott az agyamban a jövőmre gondolva.

A hang ismét élesen a fülemben mart:

– Kérem, üljön be a kocsiba!

Én apró mozdulattal elkezdtem rázni a fejemet, hogy nem. A sofőr ismét felszólított:

– Szálljon be a kocsiba! – Én továbbra is ráztam a fejem, majd így szóltam: – Nézzék, itt lakok egy-két házzal odébb, hazasétálok, felmegyek, átöltözöm, mert dolgozni voltam, és ha gondoljátok, veletek tartok.

Az őrmester még mindig akaratoskodott, hogy szálljak be az autóba. Hát én beszálltam, az autó elindult. Bár nem volt nagy út, amin a sofőr is meglepődött, és meg is jegyezte:

– Már vagy ötödik alkalommal mentem el a ház előtt.

Az autóban ülve a ház felé fordítottam a fejem, és amit akkor láttam, azt tán soha nem felejttem el. A családból akivel tartottam a kapcsolatot, kicsik és nagyok, mindenki ott állt a ház előtt.

Ekkor a testvérem elindult velem szembe, mintha nem tudnánk semmiről semmit. Ekkor a testvérem elindult velem szembe, majd azt kérdezte:

– Mi van, Bubu?

Én furcsa arccal a fejemet ráztam, mintha nem tudnék semmiről semmit.

Ekkor a testvérem felemelte a hangját, és a rendőrökre kiáltott. Ledöbbsentem rajta, és azt kérdeztem:

– Mi van, Karcsi?

De ő tovább őrijöngött. Engem térdre kényszerítettek a rendőrök, de még most sem tudtam felfogni a testvérem viselkedését.

A kezemet hátrabilincseltek, segítettek talpra állni. Ekkor vettem észre a kis Laurát az anyja lábába kapaszkodva, rám néz, és azt mondogatja:

– Anya, apa – és az a zokogás még a mai napig a fülemben cseng. Eközben a testvérem, Karcsi azokat a ruhákat mutatta a rendőröknek, amibe előző este voltam, amit én magam is elfelejtettem megsemmisíteni. Bár aligha volt erőm aznap éjjel. A rendőrök kérték a testvérem, hogy egy nejlonzatyorba tegyen bele mindent, ami az estéhez kapcsolódik. L. úgy is tett.

Az a düh, az a harag, ami akkor az ő szemében égett, mint a veszett fenevad, akinek a vadászterületére lép egy idegen. Rossz volt látni, de valahol örülök is neki, hogy látom azt a tüzet a szemében.

Engem szép, óvatos léptekkel az autóhoz kísérték. A kapuhoz érve megálltam, és visszanéztem. Egy biztos: az a nap emlékezetesre sikerült mindenki számára.

Majd elindultunk. Oly óvatosan folyt el előttem a való élet, akárcsak a mozivásznon a film végi happy end. Elérjük a kis falu határán lévő temetőt, és ott bizony már én is sírtam, láttam a sok rokonomat,

amint a temetésre készülnek. Nem, nem az enyémre, csupán egy nagyon jó barátéra, aki az M6-os építésén dolgozott, és ott is lelte a halálát.

Szomorú arcú emberek virágcsokorral a kezükben, mindenki szomorú, és sokan gyászolnak, valaki ezért, valaki azért hullatja a könnyeit, én csupán a szabad életet siratom.

Ahogy elhagytuk a falu határát, és közeledtünk a városi rendőrséghez, az őrmester egyre csak kérdezgetett. Nekem a válaszom csupán igen, nem, nem tudom. Majd, mikor észrevette, hogy nem akarok beszélgetni vele, feladta. Így inkább a kollégájával folytatta a beszélgetést.

Furcsa gondolatok jártak a fejemben, mint elítélnek? És ha igen, vajon mennyit kapok? 5-10 évet, vagy még annál is többet? Nem tudom, miért, de nagyon reménykedtem benne, hogy ha tárgyalásra kerül a sor, azért azt is figyelembe veszik, hogy szinte gyerek vagyok. Hiszen a 20. életévem előtt kilenc nappal állok. Szép kis születésnapom lesz!

És a gondolatomba vágott egy éles, recsegő hang. CB-n szóltak a sofőrnek, hogy „A hátsó kapun gyere be! Vétel!”. Ekkor már az járt a fejemben, vajon megvernek? Mindenesetre nem szeretnék kikapni.

– Megérkeztünk, komám! – szólt az őrmester.

– Egyelőre még nem vagyok a komád, pajtás!

Erre a mondatra reagálva azt mondta:

– Ni, mi de nagy pofád van! – Ezután jobbnak láttam hallgatni. Megálltunk egy elektromos kapu előtt, arra várva, hogy kinyissák. Bal oldalon, az épület bejáratánál hirtelen megjelent öt-hat, vagy még több civil ruhás rendőr. Az egyik az ujjait ropogtatta, és furcsa arcokat vágott. Egy kérdést intéztem magamhoz:

– Ezek rám vártak?

A kapu megindult, nyikorgó hangon, és az autó is. Balra, lejtős úton gurultunk az épület mögé, ahol megpillantottam rengeteg rendőrt. Ahogy az autó megállt, az egyikőjük odalépett, az ajtót kinyitotta, benyúlt az autóba, elkapta a rajtam lévő fekete pólót, kirántott a kocsiból, majd ütni kezdett és szidni:

– Megjöttél, a gyilkos kurva anyádat?!

Valami nagyon gyorsan, de ott termett még kettő, és ők is csatlakoztak. Az egyikőjük fejberúgott (homlokon), a fejemen a bőr felszakadt és vérzett, ahogy ütöttek. A szám és az orrom is vérzett, de már alig éreztem a folyamatos ütések. Ekkor a nagy semmiből egy női hang hallatszott:

– Mit csináltok, ti barmok!

Odalépett hozzám, és azt mondta:

– Nyugodj meg, már vége!

Én akkor remegtem, mint a nyárfalevél, de szólni nem bírtam. Megfogta a vállam, és mielőtt még az ajtón beléptünk volna, visszaszólt a kollégáinak:

– Ezért még felelni fogtok, ezt garantálom!

Amikor ezt hallottam, kezdtem megnyugodni, holott tudtam, még csak most jön a java.

Egy ajtóhoz kísért, kinyitotta, és így szólt:

– Nehogy összeessél nekem, rögtön jövök!

Ezzel a mondatával kilépett az ajtón, és rám csukta. Majd egy-két perc múlva újra nyílt az ajtó. Az a hölgy volt az. Az egyik kezében egy törölköző volt, a másikban egy műanyag, barna pohár, benne kávé. Letette mellém, majd a csaphoz kísért, ahol megmostam az arcomat, és az ő általa hozott törölközőbe megtöröltem, de ahogy töröltem az arcomat, a törölköző egyre véresebb és véresebb lett. Ki is szaladt az ajtón, és néhány papírzsebkendővel tért vissza.

Visszasegített a padra, és azt kérdezte, miközben a kezét az arcom elé tette:

– Hányat mutatok?

– Hármat.

Mosolyogva annyit mondott:

– Jól van! Dohányzol?

– Igen.

Az inge bal felső zsebéhez nyúlt, és egy szál cigarettát adott:

– Idd meg azt a kávé, még meleg! – szólt, és maga mögött becsukta az ajtót. Vagy harminc perc múlva ismét nyílt az ajtó, egy órnagy lépett be rajta. Én felálltam a padról, remegő lábakkal. Mire ő:

– Üljön le! – egy papír volt a kezében, és több kérdést is feltett, mint például akarok-e feljelentést tenni.

– Nem. Nincs értelme.

– Maga B. Zoltán?

– Igen.

– Mikor és hol született?

– 1985 július 20., D....

– Anyja neve?

– S. Teréz.

– Kit értesítsünk, hogy le van tartóztatva?

– Senkit, hisz már tudják.

Ő elment. Tízpercenként benézett valaki az ajtón egy circlinek nevezett kis ablakon. Majd egy idővel később újra nyílt az ajtó, egy civil ruhás rendőr bilincsel a kezében és egy vezető pórázzal azt kérte, hogy menjek vele. A bilincset és a vezetőt rámkattintotta, és el is indultunk felfelé az irodák irányába. El is értünk egy ívelt folyosóra, ahol megpillantottam azt a hölgyet, aki nagyon kedves volt velem, nem úgy, mint az összes többi.

Egy iroda melletti padra le is ültettek, hogy ott várjak. Az a kedves hölgy ott állt az ajtóban, az ajtó szarfájának dőlve. Majd így szólt:

– Kitartás! – és visszament az irodába, az ajtót maga mögött becsukva.

Vagy 20-22 perc elteltével a mellettem jobbra lévő irodából egy magas férfi lépett ki.

– Na, gyere! – szólt, és a vezetőt megmarkolva az irodába kísért. Egy bordó székre leültetett, az ablakkal szembe. Én rögtön azon törtem a fejem, hogy ki kéne ugrani az ablakon. Az a magas férfi valahogy mintha a gondolataimba olvasott volna. Az ablakra nézett, majd rám, és így szólt:

– Hát ezt az esést nem hiszem, hogy túléléd, de fő a biztonság! – ezzel felállt, és hozzám lépett. A vezetőt levette rólam és a jobb kezemről a bilincset, majd az asztal lapján lévő kábel elvezetőhöz bilincselte.

Egy újabb férfi lépett be az ajtón, aki elég vicces alak volt. Kancsal volt. Ha rám akart nézni, először a páncélszekrényt kellett neki szemmel megkeresni. Magamban kuncogtam. Hisz tényleg egy muris alak volt.

Majd az, aki az asztal lapjához bilincselte, annyit mondott a mókás alaknak:

– A fiatalembernek szándékában állt megszökni.

A muris alak:

– Igaz ez? – és a fejem hátsó részén, a tarkóm felett egy erőteljes ütést éreztem, amitől kiestem a székből.

Ezen mind a ketten jót nevettek. Szórakoztatónak találták. Én nem annyira, mint ők, de nem szóltam, csak túrtam. Már nagyon fáradt voltam a sok ütéstől, és már sajgott minden porcikám.

Ekkor egy szemüveges hölgy lépett be mögöttem az ajtón, rám nézett, majd a velem szembe ülő férfira, és azt kérdezte:

– Ez az a kis gyilkos?

A férfi erre csak bólintott. A hölgy ekkor azt mondta, hogy megjöttek a f...i kollégák az emberért.

– Értem – mondtam magamban. Sok kérdés járt a fejemben. Mit akarnak tőlem a f...i rendőrök?

Az asztalnál ülő nyomozó odalépett, és az asztalhoz erősített bilincset kinyitotta, és visszahelyezte a jobb csuklómra. Visszarakta a vezetőt, és elindultunk lefelé. A folyosó végén ott várt rám a három szolgálatban lévő rendőr. Közülük az egyik tágra nyitott szemmel rám nézett, és elkezdett nevetni. És nevetve azt mondta:

– Na, menjetek már: egy óvodás miatt kellett hármunknak jönni? – csak kacagott és kacagott.

A másik kettő figyelmeztetett, hogy az út során bármilyen furcsa mozdulatot teszek, gumibotot illetve gázsprét is alkalmazhatnak, és szökés esetén lőfegyvert is.

– Megértette? – szólta az egyikük.

– Igen, értettem.

Szerény hangon válaszoltam.

Az autóhoz mentünk, de egy fiatal rendőr utánunk szólt.

– Fiúk! Gyertek vissza egy kicsit, még alá kellene írni a papírokat!

Engem a bejárati ajtó melletti radiátorcsőhöz bilincseltek, ők a portánál írták alá a papírokat. Többen megbámultak, én azt sem tudtam, hogy hová fordítsam a fejem, annyira szégyelltem magam. Nem tudom, de mintha várták volna, hogy történjen valami.

A kíséző rendőrök az információs pulttal szemben lévő váróba mentek a kávéautomatához. De folyamatosan figyeltek.

Egyszer csak többen is jöttek az épület felé – váltás. A fejemet lehajtottam a mellettem elhaladó emberek mellett, és a rám erőltetett bilincset babráltam. Többen le is lassítottak mellettem, valaki megjegyzést tett rám, meglöktek, de olyan is akadt, aki megütött. Magamban úgy szidtam őket, mint a bokrot, de szerintem mindenki ezt tette volna. Majd egy jól megtermett nő állt meg mellettem, aki a bal mutatóujját az államra helyezte, a fejemet maga felé fordította, és így szólt:

– Te sírsz?

– Nem, hölgyem, nem sírok. – szóltam.

– De mindjárt fogsz, a rosseb egyen meg! – és ahogy ez elhangzott, a falhoz vágott. Ezt már nem bírtam szó nélkül megállni. Gondolva, lesz, ami lesz. Megölni már csak nem fognak.

– Jó erőben vagy!

– Mit mondtál?

– Hallotta, nem?

Már nem érdekelt semmi és senki. Kapok még, vagy sem, már eléggé el voltam zsibbadva a sok verés által.

A nagydarab nő totálisan ki volt akadva. Majdnem a földhöz vágta magát mérgében, hogy hogyan mertem én neki visszaszólni.

A f...i rendőrök elindultak. Kibilincseltek a radiátortól, a bilincs visszakattant a kezemre. Kocsiba szálltunk. A vezetőszarat a combomon kétszer áttekerték, egy jobbról, egy pedig balról ült mellém. Én ekkor azt mondtam:

– Van ám még elől is hely!

– Nem baj az, az a biztos, ha én melletted ülök.

– Amúgy is nagyon veszélyes vagy! – szólta a másik. A sofőr ismét elkezdett kacagni, és azt hajtogatta: „Veszélyes, ez jó! 100 centiméter az ember, és három rendőr kell a kíséréséhez. Valamit tudsz akkor!”. Én vettem egy mély levegőt, és jobbnak láttam, ha csöndben maradok.

Ahogy elindult az autó, rögtön ránk dudáltak, hogy álljunk meg. A sofőr bosszankodott.

– Már megint mi van?!

Erélyesen lehúzta az ablakot. A másik autó sofőrje szólta, hogy ők a kíséret, de lesz még egy autó.

Dünnögtem magamban félhangon, amit a sofőr észrevett.

– Mondd még egy kicsit hangosabban!

– Csupán azt mondtam, hogy az elnök nem kap ilyen kíséretet.

– Ez így van. De te nem az elnök vagy.

– Egy rendőr az autó előtt, egy mögöttünk: milyen nagy élmény! Elég nagy sebességgel mentünk, és így hipp-hopp, Sz...on voltunk.

Már sötétedett, mikor odaértünk. Én az ablakon át figyeltem a várost, és hát azt kell mondanom, szép egy város.

Utunk első állomása a rendőrkapitányság. Én már csak abban bíztam, hogy mivel már sötét van, eljött az este, már nem sokan vannak a rendőrségen. A verés végett bíztam benne nagyon.

Amikor odaértünk, egy sorompó előtt álltunk meg. A sofőr egy kártyát tartott ki az autó ablakán egy kis leolvasó elé. Csippan egyet, és a sorompó felemelkedett a magasba.

Begurultunk az épület elé. A kocsiból kiszállva egy ajtó felé tereltek, ami egy lépcsőház bejárata volt. A lépcsőn elindultunk felfelé az első emelet irányába. Egy rácsból készített beugró előtt megálltunk. Aki a vezetősárat fogta, megnyomta a csengőt. Egy szolgálati ruhás rendőr nyitott ajtót.

– Na, jó estét az uraknak! – szólta mély hangon a bajusza alól. – Ki ő?

Majd ahogy a papírra tekintett, azt mondta:

– Egy pillanat! – és el. Elrohant a papírral a kezében.

A mellettem álló rendőrök furcsa arccal csak néztek egymásra. Ők sem értették.

Egy kis idő múlva egy, kettő, három alak tért vissza. Kezet fogott mindenki mindenkivel. Majd így szólt az egyik:

– Innen már átvesszük!

A vezetőszarat átvette a kollégájától, majd ismét kézfogás, és akikkel jöttem, azok most mentek. Átkísértek az iroda-részhez. Jobboldalon irodák, és baloldalon irodák. Kívülről kisebbnek tűnt az épület,

De ugyanott vagyok még? – kérdeztem magamban, és furcsán néztem. Ahhoz képest, hogy este volt, elég nagy volt a mozgás. Jöttek-mentek az emberek, mint a mérgezett egerek. A telefonok csörögtek, ha kellett, ha nem, és a nők papírokkal rohagáltak. Az ajtó felett egy szám volt, amire tisztán emlékszem. 101-es.

Egy igazi zsarutanya. Forgós szék, meg ami egy rendőri irodából nem hiányozhat, egy családi fotó. Az a bűdös cigarettaszag is kellemes volt azon a helyen.

Az irodában leültettek. A velem szemben ülő férfi, K. Z. ugyanazokat a kérdéseket tette fel, amiket már sokadszorra, így a nyomozó urat megelőzve szórtam rá a válaszokat:

– B. Zoltán!

– D...!

– 1985. július 20!

– Sz. Teréz!

Mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy egy fiatal rendőrnő veszi le a kezemről a bilincseket.

A nyomozó az íróasztal mögött elkiabálja magát:

– Anikó! Hozol nekem bilincskulcsot!

– Igen. – szólt a háttérben egy finom női hang.

Már a látvány magárét beszélt. Nagyon csinos volt a hölgy.

– Így kényelmesebb, nem?

– De igen, köszönöm, hölgyem.

– Na, ha már kicsajozta magát az újonc, talán neki is állhatnánk a dolgoknak! – szólt a velem szemben ülő nyomozó. És sorolta a továbbiakban történő dolgokat. Ujjlenyomat. DNS. Fénykép. Ezt rabosításnak hívják.

A sok verés után furcsának tűnt az a jó bánás, az a jóindulat.

– Megcsinálunk mindent, és mehetsz pihenni.

– Haza?

– Dehogyan! Úgy tűnik, az ügyvéded nem fog ideérni, és már a fogatozáshoz én is túl fáradt vagyok, azt mondom, hogy halasszuk holnapra. – mondta a nyomozó.

Majd vele együtt megszólalt a telefon is.

– Igen? – szólt bele halkán, és rám nézett.

Ahogy a telefont lerakta:

– Az istenit! – szólt mérgelődve, és a fejemhez vágta, hogy ez az én hibám. Felállt a forgós székéből, majd így szólt ismét:

– Itt az ügyvéded. Most már előveszem a komolyabbik feletem.

Halk kopogás az ajtón.

– Tessék! – szólt ki a mellettem álló nyomozó.

– Jó estét, én K. Z. irodáját keresem.

– Jó helyen jár.

– Én dr. D. B. vagyok. Óróla van szó?

– Igen.

– Beszélhetnék a védencemmel négyszemközt?

– Természetesen. A folyosón jó lesz?

– Igen.

Kimentünk a folyosóra, majd az ajtóval szemben lévő padra ültünk. Egyik kérdés jött a másik után, aztán a többi.

– Attila, amivel önt vádolják, az akár 5-10, de akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel jár. Így arra kérem, mondjon el nekem mindent, amire emlékszik.

Nem tudom, de volt egy olyan érzésem az ügyvéddel, hogy valami rendőrségéd, így tagadtam végig.

– Ne haragudjon, hölgyem, de már mindent kivertek belőlem a rendőrök.

– Mi az, amire emlékszik? Mi történt?

– Ügyvédnő, már sokadára hangoztatom, de azért magának is elmondom, hogy nem én tettem azt, amivel vádolnak. Ahogy hazafelé tartottam a barátomtól, P. J.-től, akinél egy jó ideig ott is tartózkodtam – italozgattunk, beszélgettünk –, úgy fél egy táján éreztem, hogy már haza kéne indulni.

Aznap bátyám, B. Károly kerékpárjával mentem fel P. J.-hez telefonkártyáért. A testvéremtől kaptam egy Samsung típusú mobiltelefont kártya nélkül. Azt mondta B. Károly, hogy kártyát majd te veszel vagy szerzel bele. 2005 június 10-én a délelőtti órákban P. J. nálam volt kerékpárjával, hogy megnézzze, milyen házat vásároltam az intézeti pénzemből.

Nézte a szobámat és látta a tévé mellett lévő telefont. Kérdezte tőlem:

– A tiéd?

– Igen –, feleltem, – csupán egy baja van, hogy nincs hozzá kártyám.

– Nekem van egy kártyám, ha jó a tiédhez, neked adom – mondta. Hányas, kérdeztem tőle. Mondta, hogy hetvenes. Ekkor kérdeztem, hogy független-e a telefon, vagy hogy független-e a telefon, vagy kártyafüggő. Független, felelte.

Ezen a napon mindvégig otthon tartózkodtam, hisz a szomszédom telkére én figyeltem és gondoztam. Délben elkezdtem összepakolni, hogy már lóg az eső lába, jobb, ha hazamegyek, hisz a sógornőmnek is kell segítenem otthon. A kapukat bezártam, és hazamentem.

A sógornőm kávéfőzőt éppen a ház melletti konyhában, a gyerekek fent a szobában játszottak.

– Kérsz kávéfőzőt, Bubu?

– Igen, mama.

Meséltem neki, hogy mit csináltam a telken, és szóba került a telefonkártya is.

– Ha itthon végzek a tennivalóval, akkor majd felmegyek érte – mondtam neki.

– Majd méysz holnap, Bubu, ma maradj itthon a seggeden!

– De holnap ki tudja, mikor jövök haza! – szóltam neki.

– De Bubu, hát holnap van a Zsoltinak a temetése!

– Tudom, mama, tudom. – feleltem lehajtott fejjel.

– Menj, Bubu, vigyázz a gyerekekre, míg én csinálok valami kaját!

Megnéztem egy filmet a tévében, játszottam a gyerekekkel, a kis Laura elaludt. Óvatosan megpusziltam, majd éppoly óvatosan felkeltem mellőle. Bár észrevette, hogy már nem vagyok mellette, de már elálmosodott annyira, hogy visszahelyezte a fejét a párnára, és aludt tovább édesen.

Halkan kinyomtam az ajtót és kisurrantam, majd a konyhába tartottam.

– Mi van, Bubu? – kérdezte sógornőm.

– Semmi, elaludt a kislány, így gyorsan leléptem. Mit csinálhatok, miben segíthetek – kérdeztem.

– Már nincs mit csinálni.

Talán én is ezt a választ vártam tőle a szívem mélyén. Már nagyon el szerettem volna menni kártyáért. Így biciklire pattantam, és a kapuból kiabáltam:

– Sietek haza!

Ahogy a Kőbányai útra fordultam, láttam azt a személyt, akiről itt most szó van, de nem foglalkoztam vele. Amikor odaértem J. házához – ami a testvéremé volt –, J felesége épp kint volt.

– Szia, Zoli, már vártunk!

– Szia. J. itthon van?

– Nincs, átment Kozákékhoz. De mindjárt jön. Gyere be – szólt, és én bementem. Úgy 10 perc múlva meg is érkezett J, a kezében egy kétliteres üveg, benne bor.

– Néztem, hol láttam én ezt a járgányt, de most, hogy téged is látlak, már tudom! – mondta J. nevetve. – Ül már le! – szólt rám. Majd egy nagy korsót nyomott a kezembe, és a hozott borból töltött.

Alighogy azt megittam, máris tele volt a poharam.

– Jaj, J., elég lesz már! – szóltam neki, de ő csak tovább töltött.

Ahogy több alkalommal újra- és újratöltötte a poharam, már azon vettem észre magam, hogy a következő üvegért megy.

A feleségével jót beszélgettünk, mikor megérkezett J. a következő üveggel. Ő csak így hívta: második félidő.

Már nagyon késő lehetett, és fáradt is voltam, így jobbnak láttam, ha hazamegyek.

Amikor kifelé tartottunk, J. visszaszaladt a házba, és a feleségének szólt, hogy kíséren ki. Ahogy a kapuba értem, a biciklit nem láttam.

– Hé, tán ellopták? – szóltam, de eszembe jutott, hogy a másik oldalon kell keresni. Meg is van. Ahogy az egyik oldalon felszálltam, a másikon már estem is le róla. J. felesége szólt, hogy „Jobban jársz, ha tolod”.

– Hát, lehet, hogy igazad van!

El is köszöntem tőle. Majd a kivilágítatlan úton elkezdtem hazafelé sétálni. Bal oldalon a kerékpárra támaszkodtam. Sötét volt nagyon, sötét, és már az eső is szitált, amikor valaki megfogta a bokámat. Megijedtem. Először elkaptam a lábam. Aztán, ahogy az illető megszólalt, közelebb mentem, az öngyújtót kivettem a zsebemből, majd meggyújtottam.

Azt a látványt az életben nem feledem! Az illető arca egy merő vér. Én térdre borultam, a fejét a térdemre helyeztem, a telefont kivettem a hátsó zsebemből, majd beütöttem a 112-es számot. Ahogy a fülemhez raktam, sípolni kezdett, hogy lemerült, és ki is kapcsolt.

– Hé, kitartás, kitartás, rögtön jövök! – Egy pillanat alatt kijózanodtam, a biciklire pattantam, és a lehető leggyorsabb irammal tekertem a pizzeria felé. Ahogy kiértem a kivilágított útra, észre vettem, hogy én is tiszta vér lettem.

Megijedtem, és a kis mellékutcákon át hazáig meg sem álltam. Amikor hazaértem, a kerékpárt ellöktem magamtól, nem tudom, hol, de körülbelül már a kapu környékén. A szobámba futottam, majd az ajtót magam mögött kulcsra zártam. Rágyújtottam, de még mindig remegtem.

A hasamban már egy feszülést éreztem, arra gondolván, hogy gyomorideg. De nem. Csupán vizelnem kellett.

Átmentem a fürdőbe, levetkőztem, megmosakodtam, és vizeltem. Majd visszamentem a szobámba, leültem az ágy szélére, a tükörrel szemben. Azon gondolkodtam, hogy mit csináljak. Felébresszem a testvéremet, és mondjam el neki, mi történt? Egyszerűen nem tudtam eldönteni, hogy mit csináljak. Az ágyon hátradőltem, és elaludtam.

Másnap úgy fél nyolc környékén a sógornőm ébresztett:

– Bubu, kelj fel! Itt a főnököd, és téged keres.

Ahogy a szememet kinyitottam, csupán azt tudtam mondani:

– Azonnal megyek.

Azt a ruhát, ami az este rajtam volt, összegyűrve elraktam, és egy másikat vettem elő a szekrényből. Elmentem dolgozni. A főnökömnek jeleztem, hogy ma csak délig maradhatok, mert temetésre kell mennem.

Napközben a főnököm hozott két sört, amit megittam, és jól is esett. Majd eljött a dél, és a főnököm szólt, hogy itt az idő. Mennünk kell.

Ahogy haladtunk a R...ra vezető úton, láttam, hogy a belső úton egy rendőrautó hajt befelé. Szóltam a főnökömnek, hogy a buszmegállónál tegyen ki, onnan már hazasétálok. És így találkoztam a rendőrökkel. Ahogy ezt már elmondtam.

Jegyzőkönyvbe vették, aláírást kértek velem, és a fogdarészre kísérték. Levetkőztettek, a nálam lévő 3000 forintot egy borítékba zárták, és engem egy sötét fogdába zártak. Nagyon félttem, elaludni nem mertem, félve attól, hogy megvernek.

Gy Henrik: A hős

Ózdi Henrik ózdi hős,

Három éve ő is ősz.

Géppityucska, lőszerék:

Nagy a danger, itt a TEK!

L. Imre: Önéletrajz

1988-ban születtem egy Baranya megyei kis városban, Komlón. Igazából a kisgyerekkoromra nem nagyon emlékszem, de néha-néha beugrik egy kép, ami biztosan egy meghatározó pont volt az életemben. Hat éves koromban elköltöztünk egy kisebb faluba, és ott kezdtem meg az általános tanulmányaimat. Emlékszem az első évre, ami nagyon jó volt, mert akkor még szeretetett mindenki, de ez sajnos igen gyorsan romlott, mivel édesanyám és nevelőapám, akit igazából az igazi apámnak néztem, anyagi problémákkal küszködtek a ház tatarozása miatt. De nem ez volt a fő probléma, hanem az, hogy a nevelőapám roma származású volt, nem igazán akarták elfogadni az emberek, így a „barátaim” engem se. Nem tudtak a szüleim megadni nekem mindent, amit szerettem volna, de igazából nem is vártam el tőlük. Már kisgyerek-ésszel fel tudtam mérni a helyzetet, és tudtam azt, milyen nehéz, főleg, hogy nem egyedül voltam, ugyanis volt hat testvérem, de ebből csak a húgomat meg az öcsémet kellett nevelni, na meg engem. Az öcsém sajnos autista, így a szüleim úgy látták jónak, hogy egy neki való otthonba adják, azzal a tudattal, hogy ott jó helyen lesz. Őt igazából nem is ismerem, de a szívemben ott van mindig.

Úgy tizenhét éves lehettem, amikor az életemben egy igen meghatározó korszak kezdődött, mert megpróbáltam saját magam úgymond eltartani, és így csöppentem olyan életbe, amit nem szánt nekem senki, de már akkor úgy éreztem és tudtam, a kényszer nagy úr, és a szükség törvényt bont. Így kerültem állami gondozásba Pécsre, ami az elején jót tett nekem, de a városi élet hamar magába bolondított, és egyre rosszabb lett.

Elkezdtem alkoholt fogyasztani, kábítószerrel, és úgy éreztem, ez a nekem való élet.

Ezek után jött egy zuhanó pont, mert az intézeten a legjobb barátomat megölték, sajnos, és ráadásul előttem. Ezt sokáig nem tudtam feldolgozni, igazából a mai napig sem, és pszichiátriára kerültem idegi

problémákkal. ami még most is elő szokott jönni, de most már tudom kezelni.

Fél évvel a tragédia után egy másik otthonba kerültem Sz...re, amit nagyon nem szerettem volna, de muszáj volt. Ott jártam ki az általános iskolát, szinte kényszerrel, mert olyan hullámosan alakult minden, mert minden nap másként láttam a világot, hogy a jó cél vezérelt, máskor pedig a rossz.

Úgy is jött össze a dolog: ez a jó célra vonatkozik. Elkezdtem a középiskolát S...on, és összejött életem első komoly kapcsolata, akit úgy hívtak, K. Andrea. Talán ő volt az első nagy szerelmem!

De hát a barátok közbeszóltak, nem jártam be az iskolába, és mindenféle hülyeséget megcsináltam, amit nem kellett volna. Ezért az ottani házvezető megígérte nekem, hogy amint tud, börtönbe juttat, így arra az elhatározásra jutottam, hogy kézbe veszem fiatal életem és megmutatom, egyedül is tudok élni. A barátaim és a nagy szerelmem által átköltöztem Sellyére, ahol az akkori barátnőm lakott. Az iskolát teljesen abbahagytam, megpróbáltam munkát keresni, ami sikerült is, de hamar lemondtam a dolgozásról, így végülis a barátaim tartottak el, meg, ugye, amit bűnöztem.

Ez úgy alakult, hogy visszamentem az intézetbe, és az egyik társamtól kértem kölcsön pénzt, és ezt a házvezető úrnak úgy sikerült kihoznia, hogy én kiraboltam az illetőt, és amúgy is volt már a számlámon, így bekerültem a fiatalakorúak börtönébe Tökölre.

A nagy szerelmem sikeresen elhagyott a harmadik hónap után, így nem volt elég, hogy börtönben vagyok, de még a szívemet is összetörték. De ezt fiatalon hamar kihevertem. Hogy őszinte legyek, semmit sem tanultam ebből sehogy, nem pozitív irányban indultam el, hanem ellenkezőleg, bár sokat komolyodtam.

2006. 09. 17-én szabadultam, erre pontosan emlékszem, mert elhatároztam, hogy normális életet fogok élni. De sajnos még azoknak sem köszöntem meg, akik végig segítettek engem, amíg bent voltam. Ezt azért írom így, mert sikeresen három hónapig sikerült kint lennem úgy, hogy abból a három hónapból a családommal egyszer sem találkoztam,

annak ellenére, hogy csak jót akartak nekem, de én büszkeségből levegőnek néztem őket, szóval, az egyik fülemen be, a másikon meg ki. Így megcsináltam életem második nagy hülyeségét, amit öt év négy hónappal jutalmaztak, és nem linkre kaptam.

Most így az évek során tudatosul bennem, mi az, amit elvártak volna tőlem a szüleim. Kerestem az évek alatt a segítséget, de szépen lassan elfordult tőlem mindenki, csak az apám maradt, aki velem volt addig a percig, amíg meg nem halt, mert lassan sajnos két éve nincs az élők között, és ez a legnagyobb fájdalom, mert tudtam, hogy eljön ez az idő is, de úgy gondoltam, a szabadulásom után lesz! Az bánt és fáj a legjobban, hogy nem tudtam tőle elbúcsúzni, és ezt soha nem bocsátom meg magamnak, hogy úgy magára hagytam. De azt megígérem, hogy rendes életet fogok élni, úgy, ahogy ő szerette volna.

Ezért is tartom fontosnak ezt lehetőséget, mert így sincs segítségem, és ráadásul nagy ítéletről szabadulok, és ha nincs előttem, cél, ugyanebbe a hibába fogok esni, és ezt nem szeretném. Őszintén úgy érzem, ez az egy olyan lehetőség segít rajtam, hogy kitörjek az eddig rajtam uralkodó közegből, és ezt mindennél jobban szeretném.

M. Sándor Károly: Valahol a világon számomra is létezik egy ember...

Aki én vagyok, csak régen elveszett,
elrekedt a múltba és csúnyán rászédett.
Ha felkereshetném, mondhatnám, hogy ne
arra-erre menjék,
De nem figyel, lohol, a vesztébe menetel.
Az első sorból nézte, ahogyan elpusztult!
Sokszor foglalkozott a feleslegessel,
De most már figyel, így 2 év 10 hónapon túl.
Tisztán nem a múltat és a jövőre figyel:
Most már megismerem, ami régen elveszett
Előtérben a családom, ami réges-régen
elcseszett.

L. Csaba: Önéletrajz

Az életem rövid története

Édesanyám számára egy kedves napon, 1986 szeptember 17-én Magyarországon, Budapesten, a VIII. kerületben, a Szent Rókus Kórházban születtem.

Mivel senkire nem tudtak elcserélni, anyukám hazavitt abba a lakásba, ahol akkor éltek az anyai nagymamámmal, így kezdődtek meg életem első napjai.

Mi hármásban éltünk Pestszentlőrincen a Havanna lakótelepen, talán egy dologról mondhatom, hogy már akkor hiányzott az életünkből, pontosabban az én és Édesanyám életéből, ez pedig az én édesapám volt, aki már a születésem előtt elhagyta anyukámat, majd elváltak.

Pótapa, ami talán tompíthatta volna koppanásunkat, nem volt, és ez felnőtté válásomig nem változott. Úgy, mint minden gyerek, voltam bölcsődést, majd óvodás, és ezt követően a kerületben kezdtem el az általános iskolai tanulmányaimat.

Anyukám, és persze nagymamám is nagyon szeretett, nagy gondot fordítottak arra, hogy rendszeren és rendezetten járjak iskolába.

Mivel az akkori jövedelemforrásunk csak anyukám jövedelme volt, amit a nagymamám rokkantnyugdíja egészített ki, mondhatom, hogy átlagosan és minden luxustól mentesen éltünk.

Anyukám szakmáját tekintve csecsemő- és gyermekápolónő, sokat dolgozott azért, hogy rendezett körülmények között éljünk. Többször voltunk Görögországban, és volt egy hétvégi házunk, ahol sok időt töltöttünk.

Mivel anya dolgozott, a nagymamám nevelt, próbált nevelni.

Általános iskolába a Kondor Béla általános iskolába jártam, melynek neve azóta Csontváry Kosztka Tivadarra változott, bár ez most lényegtelen.

Az első osztálytól a 4. osztályig ebbe a suliba jártam, majd a 4. osztály közepén romlottak a tanulmányi eredményeim, eltekintve a magatartás és szorgalom jegyeiktől, amik sosem voltak hármasnál jobbak.

Viselkedésemet a hiperaktivitás jellemezte, komoly gondjaim voltak a figyelem megtartásával, irányításával, ez, mint ok, azt okozta, hogy az osztályfőnököm kérésére meglátogattuk a családsegítő szolgálatot, ahol beszélünk, hogy kellene ezt meg azt, de érdemben nem tudtak segíteni.

A rossz eredmények miatt a nagymamám viselkedése megváltozott. Elsőnek több alkalommal le kellett írnom, hogy nem leszek rossz, 200-szor vagy 500-szor (megjegyzem, hogy unalmas, és megfájdul az ember keze). Látván, hogy ez nem hozza meg a kívánt eredményt, elkezdte fakanállal verni a talpamat, az ágyon hasra kellett feküdnöm, és talppal felfelé kaptam a „nevelést”.

Iszonyatos düh volt bennem, és ez csak nőtt, amikor ismétlődtek ezek a verések, majd amikor már visszarúgtam a fakanalat, megszűntek a verések.

Eredményeim nem javultak, sőt rosszabbodtak, így éjszaka a sarokban kellett térdelnem, és 1-2 napig nem kaptam enni. A talpam elverése fáj, de sokkal jobban fáj, amit az arcán láttam, látszott, hogy minden erejét beleadja az ütésbe.

Ezek nem voltak sűrűn, de megérintettek, hiszen anyukám nem tudott szembe szállni a nagymamámmal, és szerintem nem is mert, de mindig szólt, hogy kapjak enni, vagy kb. 6 óra térdelés után feküdjek le. Mai fejjel el tudom képzelni, hogy drága Anyám, akit nagyon szeretek, milyen nevelést kapott.

Közben egyszer valahogy voltam Pápa mellett egy kis faluban egy hetet, az apámnál, aki eljött értem, akkor ismertem meg az apai nagymamámat, és az apám családját.

Semmilyen volt, játszottam egy játékvonattal, voltuk egy folyónál, billiárdoztunk is többször. Átlagos billiárdasztal volt néhol felszakadt filccel, mert egy kocsmában volt, így itt naponta 2-3 alkalommal megfordultunk.

Eltelt pár év, mire újra találkoztunk, de erről majd később írnék.

Hamar rájöttem az ok-okozat összefüggésre, és ha intőt vagy rossz jegyet kaptam, tudtam, hogy verés lesz, vagy térdelni fogok, esetleg éhes maradok, így nem mentem haza a sulis után.

Volt, hogy hazacsalogatott a mama, nem lesz semmi baj, nem kapok ki, hazamentem, és volt, hogy tényleg nem bántott, de volt, hogy behúzza mögöttem az ajtót, és nevelt, nevelt, és anyu nem mert szólni.

Egyébként soha nem mehettem le a játszótérre, nem volt videóm, sem számítógémem, de tv-játékom sem, szerintem unalmas volt a szobám, de anyu szeretett.

Kezdetét vette életem második szakasza, sokszor nem mentem haza, köröztek, a családsegítő, gyámhatóság. A suliból elvittek egy intézetbe a Horánszky utcába, majd anyu hazavitt, a suliból kirúgtak.

Beírtak a Vas Lajos testnevelés és ének-zene tagozatos iskolába, ahol nem tudtam beilleszkedni, nem találtam a helyem, nem voltak barátaim, és reggelente lementem a boltba és loptam egy csomó csokit, majd szétosztogattam a suliban, és lassan megkedveltek.

Nagyjából három hónap után feltűnt a tanárnak is, és beszélt anyuval, hogy állunk anyagilag, anyu mondta, hogy ő nem ad pénzt nekem, hanem kaját viszek otthonról, így megbuktam a csokilopással előttem. Megígértem, hogy többet nem csinálok ilyet, nem is loptam többet, de egyszer reggel suliba indulva a házunk mögött láttam, hogy egy kocsinak az ajtaja nyitva van, így beszálltam, és elkezdtem ott kutatni, és a kesztyűtartóban találtam egy pisztolyt, amit beraktam a táskámba, és bevittem az iskolába, ahol mutogattam a WC-ben a társaimnak, ők pedig szóltak a tanárnak, aki elvette, és azonnal felvitt az igazgatóhoz. Egy gázpisztoly volt.

A rendőrök is megjöttek, meg anyu és a nagymama, és kérdezték, hogy honnan van, válaszoltam, hogy a fűben találtam a Havannán. A rendőrök aztán mondták anyunak, hogy az más, veszélyes a környék. Kirúgtak, és úton hazafelé a mama megígérte, hogy amint hazaérünk, keményen elver majd.

Kirántottam a villamoson a kezemet anyuéból és leszálltam, köröztek, hazavittek, és nem vert meg.

Aztán jártam egy Logos nevű iskolába Pestszentimrére, de hamar kirúgtak, aztán beiratkoztam a IX. kerületbe a T... utcába, egy alternatív, kifejezetten magatartás- és figyelemzavaros gyerekeknek létrehozott

iskolába, nem volt jó, veszélyes volt, sok kötekedéssel, nem tisztelték a gyerekek sem a tanárt, sem egymást, pedig maga a sulis jó, a tanárok jók, de minden más rossz. Chicago.

Az igazgatónő, akit úgy hívtak, hogy V. Márta, nagyon rendes volt velem mindig, próbált segíteni, azt javasolta, hogy az lenne a legjobb, ha keresnénk egy szakembert, és tett egy ajánlatot, mégpedig hogy keressük fel a V... alapítványt a Hűvösvölgyi úton, ott dolgozik a testvére, aki egy jó szakember, a neve Dr. V. Ágnes, és pszichiáter.

Befeküdtem 2 hétre, rossznak nem mondanám, de furcsa volt. Kaptam Ritalint, meg írtunk tesztek, anyu látogatott, aztán hazamentem, és született egy diagnózis, hogy magatartás- és figyelemzavar, amihez társul a hiperaktivitás is.

Aztán egyszer lent voltunk a telkünkön, és anyu reggel feljött, mert ment dolgozni, és én este később mentem haza, és a nagymama nem engedett be, nyár volt, rövidnadrágban vonatoztam haza, a vonat WC-ben mezítláb, koszosan anyuhoz, akkor mondta először anyu, hogy jó lenne elköltözni...

Később otthonról is kizárt a mama, sokat aludtam az éjszakai járatokon, lépcsőházakban, sokszor kizártak, volt, hogy anyu a rácshoz hordta ki nekem a kaját, hogy a mama nehoj észrevegye.

Aztán felgyorsultak az események, megint gyámhatóság, autótátörtem fel, intézet, majd a Róbert Károly körúti nevelőotthon, a XV. kerületben lévő Szerencs utcai nevelőotthon, közben a Róbertbe jártam iskolába, megint két hét Vadaskert, felírták a Ritalint, Prozacot, és a Haloperidol-cseppeket, szerintem ez nem segített.

Az intézetben lévő társaimmal elkezdtem csoportos rablásokat elkövetni, és találkoztam a kábítószerrel, fűvel és egyebekkel.

Elkerültem M...be, Eger mellett egy kis falu, betörtünk a konyhába Túró Rudiért, ott is jártam suliba, közben voltam otthon is adaptációs szabadságon.

A Róbertben megismerkedtem egy pszichológussal, aki később a Thaly Kálmán utcai sulimba ment dolgozni, nagyon rendes volt, jó barátok lettünk.

Hazakerültem, és anyuval külön költöztünk, sokkal jobb lett minden.

Anyunak már 10 éve van egy élettársa, rendes ember, de néha iszik, és néha anyu is iszik, de soha nem ment még úgy a munkahelyére, csak borozgat.

Sokat voltam otthon, vagy lent a telepen, és néha volt munkám, néha nem, aztán ami korábban csak ritkán fordult elő, elkezdtem kábítószerrel, főleg füvezni.

Elvittem otthonról pénzt, tv-t, felvittem a haverjaimat, stb. Linkeskedtem.

Szegény anyám kikészült idegileg, ahogy én egyre jobban csúsztam le a lejtőn. Utolért a sors, elítéltek rablásért, felfüggesztettek, aztán dolgoztam, és nem akartak kifizetni. Odamentem, kiabáltam, fenyegettem, önbíráskodtam és börtönbe kerültem.

Tökölön a fiatalkorúaknál voltam 3 hónapot, majd nagykorúban 1 évet, kedvezményel szabadultam, és még jobban dolgoztam, mint azelőtt, de ezt most nem részletezném, kitöltöttük Beával a tesztet.

Nem nagyon dolgoztam, anyu felé hálátlan voltam és eljutottam ide, ahol most vagyok. Kaptam hat évet rablásért, több mint felét már leültem, és eljutottam oda, hogy többet nem szeretnék börtönbe kerülni, mert ne mérje meg a családot, az életet, a fiatalságot ezért eldobni. Szeretnék normális életet, családot, gyereket, munkát, és azt, hogy megbecsüljenek.

Úgy gondolom, hogy az ember képes változni még olyan dolgokban is, amiről azt hiszi, hogy nem lehet. Hiszen, hogy bár befolyással bírnak a múltban történtek, van, amit nem lehet sosem elfelejteni, de én és csakis én döntök, hogy ezek után balra haladok-e vagy jobbra.

Végezetül szeretnék leírni egy mondatot, amit anyukám szokott írni a leveleiben.

„Kisfiam, ne írd semmi olyat, nehogy a mama szóljon.”

Sok mindent nem írtam le, van, amire nem emlékszem, problémáim vannak a dolgok helyes sorrendbe tételével, és remélem, megfelel a kívánalmaknak, amit írtam.

Ja, és az apám utoljára elment mellettem a Határ úti aluljáróban.

Q. Sámuel: Jambus

Évek óta bent vagyok,

Nemsokára kint vagyok.

Újra élem életem,

Tudom majd, hogy jó nekem.

M. Zoltán Attila: Bűn, büntetés, bűnhődés (irodalmi esszé, X. évfolyam)

Evil lives!

AZ emberiség történetének legjelentősebb, a történelmet és az ember sorsát meghatározó fordulópontja – az Ószövetség vallásos megközelítésében – a bűnbeesés. Ez az esemény zavarta meg a teremtett világ tökéletes rendjét. Ennek a következménye az eredendő vagy eredeti bűn, mely az emberek közt öröklődik, s hatására a bűn rendre eluralkodik a világban. Egyszersmind az ősbűnért ráért büntetés az, ami meghatározza az ember sorsát. Elvesztette a Paradicsomot, az Édenkert boldogságát. Az első emberpárnak immár a Paradicsomon kívül, a bűnben fogant gyermeke volt Káin és Ábel. Az ő történetük is példája az ember bűnös hajlamainak, a bűn elterjedésének. A történet, az első gyilkosság története, mely ráadásul egyben testvérgyilkosság volt, példaértékű lett. Példája az emberi természet egyik jellemző vonásának. Azt hiszem, a bibliai Tízparancsolat tökéletesen leírja az emberek jellemző és gyakran elkövetett bűneit. Ezzel a Tízparancsolattal párhuzamot húzhatunk Zrínyi Miklós Szigeti veszedelem című eposzából (1. 8-10), melyben a szerző felsorolja, katalógusát adja a magyarok bűneinek. Jézus áldozatát bűn volna kihagynom ebből az irományból, mert hogy eljövételének célja a megváltás, hogy szenvedéseivel eltörölje az emberiség bűnét, így megteremtse az emberek számára az üdvözülés lehetőségét. Párhuzamot húzhatunk még Jézus és a Margit-legenda között is, hiszen mindketten [Jézus és Szent Margit is] mártírok voltak, és mások üdvözüléséért áldozták fel az életüket. Margitot úgy is lehetne nevezni, Jézus nőben.

Számos irodalmi, képzőművészeti alkotás merített a Bibliából.

Említést érdemel még Oidipusz tragédiája, és Antigoné, akik szintén a saját bűneik áldozatává váltak.

Dante Isteni színjáték című eposzának három nagy része a Pokol, a Purgatórium és a Paradicsom képzelt vidékei, a bűn, büntetés, bűnhődés

szakaszai. A Pokol keresztmetszete, melyet Babits Mihály ábrázolt, jól kivehető.

Villon személye a végletekig ellentmondásos. Istenfélő keresztény, aki retteg a túlvilágtól, hiszen életútját végigtekintve nem túl sok jó vár rá odaát. Rendre megbánja bűneit, s rendre ismét elköveti azokat. Villont az alvilág költőjének is nevezik.

A magyarság bűneit kiválóan megfogalmazta verseiben Berzsenyi Dániel (A Magyarokhoz) illetve Kölcsey Ferenc (Himnusz). Végző soron az emberi sors lényegében változatlan. Az emberi nemzedékek követik egymást, bejárják a saját útjukat, és végül halállal ér véget minden. Mert a bűn zsoldja a halál. S ha valaki bűn által szerez örömet, gazdagságot, nem számíthat rá tartósan, hiszen a szerencse forgandó, s előbb-utóbb mindenkinek elérkezik életében a balszerencsés időszak. Tapasztalataim szerint az élet mindig visszadobja, legyen az jó vagy rossz, amit mi cselekszünk másokkal szemben. Ilyen módon az befolyásolhatja cselekedetei, tetteit, és küzd bennünk a jó és a rossz, test és a lélek. Jót tenni ugyanolyan könnyű, mint rosszat, csak a jutalmazás más. Olyan ez, mint egy mese, ahol a jó mindig győzedelmeskedik, a rossz pedig elnyeri méltó büntetését.

Ez az életben sincs másképp. Olvasmányaim között szerepelt egyszer egy Kivégzések és kínzások című könyv. Félelmetes és egyben igen kreatív tud lenni az ember – embertársával szemben, ha büntetésről van szó.

A bűnhődés, mármint az én esetemben, csak részben jár együtt az én bűnömmel és büntetésemmel, hiszen az én bűnöm, sajnos, mások bűnhődésével jár együtt. Ha a bűnömet és a büntetésemet nézem, azt hiszem, ha a börtön előtti életemet nézem, elmondhatom, jogosan járnak együtt. Mindezt belátom, csak sajnálom azokat, akik az én bűneimért bűnhődnek. De a továbbiakban én leszek az okos, aki nem a maga kárán tanul, és elengedem magamból a rosszat, a bennem lappangó gonoszt.

Lehet, kissé rövid lett a fogalmazásom, ráadásul túlságosan is tárgyilagos, de a körülmények miatt és a jelenlegi állapotomban ennyit

sikerült nyújtanom. Na, megyek, megbüntetem őket kártyában, a büntetésük vízivás lesz, és ismét nem én fogok bűnhődni...

Q. Sámuel: Börtön

*Ha reggel felkelek, nem látok semmi mást, csak hogy zárkám ablakán ott a rács.
Rideg, erős vasak, a szabadságom elveszik, sötét, magas falak, a külvilágot
elrejtik.*

*Szabadság, ami számomra csak álom, te vagy, ki itt tart ezen a világon.
Az élet itt nem sokat jelent, de mellettem van a hit, a remény és a szeretetet.*

*Szívem most egy óriás óceán, ezt a nagy vizet a bánat szeli át.
Szomorú vagyok, mert nem lehetek szabad, így számomra nem jelent semmit a
tavasz.*

*De úgy érzem, van még egy esély, ez az, mi vezet az élet tengerén.
Kell, hogy az ember tudjon még remélni, mert a rabságot másképp nem lehet*

Gy. Henrik: Valahol a világom számomra is létezik egy ember...

Akit nagyon szeretnék, ha belépne az életembe, egy nő, akire lehet számítani minden helyzetben, jóban, rosszban, gondolok itt egy olyan lányra, akitől szeretnék gyerekeket, és egy szép családot.

Egy rendes, normális életet élni, ahol mindig, minden körülmények között álomra hajthatom a fejem, és nyugodtan élhetek. Gondolok itt a bűnözőéletet elhagyni, de ehhez szükséges egy társ, akire számítok, és segít megoldani a problémákat, cipelni a terhet.

Mert tudom, mindenkinek vannak gonjai, bajai, és akinek nincs, az elmondhatja magáról, hogy ő egy boldog, kiegyensúlyozott ember.

Na, én nem vagyok ilyen, de nagyon szeretnék az lenni szabadulásom után, mert már azt mondhatom, hogy eleget szenvedtem az életben, nélkülöztem, úgy anyagiakban, mint szeretetben, szerelemben.

Egy ember, tudom, hogy nagyon szeret, és sosem csal meg, ez egy nő, akit úgy hívnak, hogy anya.

De ebben az is rossz, és jó is, és köszönöm az istennek, hogy nekem ilyen anyukám van, akire tudok számítani, segít, amiben tud, ami erejéből telik.

De nagyon fontos lenne egy társ is az életemben, egy igazi nő, egy családcentrikus, szeretnivaló, mert már elegendem van az olyan nőkből...! De szerintem te tudod, milyenekből.

És ezen az úton szeretnék járni, élni, és megöregedni, boldogan felnevelni a gyerekeimet, akik, nagyon remélem, hogy szabadulásom után lesznek, mert már tényleg nagyon várom, hogy legyen egy saját családom. Csak még nem találtam meg, vagy ő engem, nem tudom. De, remélem, van nekem is egy világom.

Q. Sámuel: A VÁGY ÁLMA EGY BÖRTÖNÖS TOLLÁBÓL

Ágyban, összeizzadt párnák között lázálmok kergetnek.

Fantáziálok. A láz felerősíti a tudatot, és lehunyt szemhéjamra hatalmas képet vetít.

Elnyílt, nedves, remegő barlangszájakat, kibomlott húskelybeket, remegő G-pontokat, redős hüvelyszirmokat.

Vajon azt a titokzatos pontot minden csaj a pinájában hordja?

Ezt egy ideig ki nem derítem, hiszen be vagyok zárva.

Ami maradt, az változatlanul a pina imádata, a nő varázslata.

Keblei hullámzása, karcsú combja feszülése, a csípő íve, a popsi domborulata.

A szem villanása, a száj incselkedése, a nyelv játékosága, a kéz kutakodása az alsógatyában és az ujjak cirógatása a zacskómon.

Lázálmomban fiatal, karcsú, szőke babák kínálják fel feneküket önzetlenül, odaadóan.

És én mohón nyomulok bele a pokolfekete úrbe, és a szoros izomgyűrűk kéjes masszírozása közben is hálálva gondolok a jó soromra.

Talán most mocskos perverziókat kellene mondatokká formálnom, talán szavakba önteni egy elborult elme látomásait, hogy a hideg fejjel élők is felszisszenhessenek végre...

De a hideg fejjel élők nem nyálaznak pornót, nem verik ki a faszukat minden elképzelt malac történetre, ha mégis, azoknak itt van köztünk kijelölve a helye.

Így aztán marad a lázas fantáziálás gyönyörű babákról és gyönyörűséges Barbie-babákról.

Szőke, kék szemű, odaadó fiatal lánykákról, akik eltökélten ereszkednek rá a faszra, akiken kemény hús markolható, ahol a tenyerembe álló mellek gömbölyödnek, és akik addig izegnek-mozognak és ficeregnek rajtam, amíg elveszítem a fonalat, és akikbe belelülkötthetem minden vágyam, minden gerjedelmem.

Szinte itt érzem a hüvelyük orgaszmus alatti pulzálásukat, ami páros ritmustáncot járt az élvezettől rengő-ringó farkammal.

L. Csaba: Valahol a világon számomra is létezik egy ember, aki...

...vagyis kettő, akikre egész életemben vártam, és talán ha szabadulok, meg is lelhetem őket. Nagyon vágyom rájuk, mert szeretnék szeretni, és szeretném, ha végre teljesen komolyan szeretnének engemet is. Úgy érzem, és tudom is, hogy sajnos rengeteget csalódtam szerelmekben és barátokban, olyan igazi barátokban, akikre soha nem gondoltam volna, és most, amióta itt vagyok a börtönbe, rengeteget tanultam szerelemről és barátságról. Igazából nem tudom, hogy fog ez bekövetkezni, és hogy fogok rátalálni az igazi törődésre, szeretetre, mert ez jöhet egy emberből is, és ugye kettőből is. Ha őszinte akarok lenni, én kettőnek jobban örülnék, mert olyan érzésem van, hogy arra van szükségem, hogy mondjuk a barátnőm szeressen és törődjön velem, de szeretném, ha emellett lenne egy igazi jó barátom, akire számíthatok mindig, ha jó van az életemben, ha rossz. Lehet, hogy az ítéletem miatt gondolkodom így, mert régóta bent vagyok, és szinte gyerek voltam, amikor bekerültem, és nagyon vágyom a szeretetre, de nem csak erre, hanem arra is, hogy teljes szívemből szerethessek én is valakit vagy valakiket. Én ennek örülnék a legjobban, ha ez a két ember az életemhez tartozna, így lenne meg a teljes boldogságom és nagyon remélem, hogy eljön ez az idő is, ezt hangsúlyozom is, ezt várom mindennél jobban! Vannak az életben más dolgok is, amire vágnék, de csak akkor, ha ez már megvan, ez a legfontosabb az életben. Azt is tudom, hogy néha naiv vagyok, és befolyásolható, de próbálom ezeket az embereket kerülni, mert az érdekszeretet az semmi, és sajnos eddig még csak ez jutott nekem. Most viszont, ha szabadulok, erőteljesen kutatni fogom ezt a két embert, akire én vágyom, de nem vagyok benne biztos, hogy ez úgy lesz, ahogy én szeretném. Ezt azért írom így, hogy kutatni fogom őket, mert biztos vagyok benne, hogy a sors megajándékoz velük, és igazából nem is kell keresnem őket, majd az élet alakítja. Hát igazából ez az én vágyam, hogy szerethessek és hogy szeressenek, ezzel együtt teljes lesz majd az életem.

L. Csaba: Hallucinátor

*Ki szelencés füvet, boldog, szipákol,
Miket tapos bénázó baromkám,
Parti, mely mézes-gyantás, hitelre adnád,
Két szárának gyomát kajakra rágod.*

*Sima zsályák, friss porral égni vágyok,
Csalogány retkes ibolyán, a patkány,
Sötét erők vernek, kezébe bombák
a vastüdőben, oly sugárba hányok.*

*Ó, nyálas száj, ó tiszta fröccs! eredbe
mely tündököl rém agyán, s rém vesén is,
S égő lényétől fúlsz, különlegesre*

*Íriszem, tőlebeny, tekergő is
Ne lássad ott, dagadtnak a tövet se.
Vámoljatok, hisz vámoljatok én is.*

M. Zoltán: Valahol a világon számomra is létezik egy ember...

...akit szívből tudnék önzetlenül szeretni, életem párját. Akiról azaz hittem, ő életem értelme, de tévedtem, 14 év, és vége lett. De van a világon olyan ember, akit önzetlenül tudok szeretni, ő édes anyukám, és a testvéreim stb. Valahol a világon számomra is létezik egy ember, aki velem le tudná élni az életét és igazán szívből tud szeretni, vagy tudna szeretni! Persze, létezik egy ember, aki az álmom asszonya, egy szép hölgyemény, okos, értelmes, szép, csinos, és a szíve a helyén van, ő egy elképzelt személy. De bízom benne, egyszer megtalálom, sok év után talán lesz még rá lehetőségem. Ki az a lány? Aki szereti a lírai zenét, szereti a gitárt, a zenei műfajt, és a természet csodáit, amit Isten alkotott. Aki szereti azt a férfit, aki lelki, érzélgős, művészlélek, és nem fél a babonáktól, pl. a 13-as számtól. Persze megvédeném az élet minden borzalmas hatásától, és ezzel ő tisztában lenne. Ha megismerne, soha nőre kezét emelnék, ha megütne, emelt fővel továbblépnék. Számomra egy nő olyan, mint egy angyal, akkor is, ha ronda, kövér vagy buta, de a szíve, a lelke a számomra mint istennek hat sora! Törékenyek és olyanok, mint a virágok, ha letéped a rózsakertből, és nincs, ki ápolja, elhervad, és belepi a moha! Valahol a világon talán – de csak talán – olyan helyzetbe van, mint én, és pont olyan, mint én, csak a nemi hovatartozása más. Nő, egy hölgy, éppen úgy vágyódik, mint én, ő is keresi párját, tartozni akar valahová! Ha jobban belegondolok, számomra nem egy ember létezik, akit szeretek, és ő is szintén szeret, és létezik számomra barátság is, ami nem a pénzről szól, nem érdek. Van számomra sok-sok ember, akinek szívből átadnám a szívem-lelkem. Nem a rosszat, miért bűnhődök, hanem a jót, mit Isten hozzám leküldött. Szeretnék átadni sokat magamból, mi sok emberből hiányzik, és tudom, hogy van a világon rengeteg ember, aki azután csak áhítozik. Számomra is létezik még egy ember, akit még nem teljesen ismertem meg, talán önmagam - vagy mégsem ember? Minden emberben ott a jó, a rossz oldalamat már jól ismerem és temetgetem. De a jót végre szeretném magamból átadni, minden embernek, ami törekszik fel végre bennem. De addig küszködök,

míg nem győz a jó, és ő lesz az az ember számomra, ki egy lesz bennem és önmagam, ki nem ismeri fel azt a rosszat, miben felnőtt élt, sínylődött, szenvedett, végre elfelejti, eltemeti?

Számomra csak jó emberek léteznek, akik küzdenek a rossz ellen!

De létezik még valaki, ki hasonmásunk, ember képében jelent meg, és élt köztünk, és él!

Jézus Krisztus és az Atya és a Szentlélek!

Köszönöm, hogy röviden kiírhattam magamból kis töredékét, mi nyomaszt engem, és vágyaimat és hitemet. Mez azt az Embert... vagy velem, vagy ellenem...

L. Csaba: A természet

*Süt a nap, kék az ég, szép ez a táj már rég,
És ha már leszáll az est,
Ez még szebbé válik, az esti fény játszik,
Ez már nem olyan, mint Pest,
Hisz ez nem egy város, ami szinte káros,
Mert ez itt a természet.*

*Tengerek és földek, mindig összeérnek,
állatok és emberek.
Hisz nélkülük nincsen, ez a csodás kincsem,
E felfedezés remek.
Az emberek rosszak, hisz csak kárt okoznak:
Ilyenek az emberek.*

Gy. István. Valahol a világon számomra is létezik egy ember...

...akivel mindennél jobban szeretnék lenni. Már az idejét se tudom, hogymikor láttam, de egyre jobban hiányzik az életemből. A gondolat, hogy soha nem tarthatom a karomba, és nem csókolhatom bársonyos ajkát, megrémiszt. Bele se merek igazán gondolni, hogy nem leszünk egymáséi. A sok együtt töltött időre visszagondolva a szívemet melengeti, mindennél és mindenkinél jobban szeretem. Igaz, hogy sok rosszat és csúnya dolgot cselekedtem ellene, de tiszta szívemből megbántam, és csak remélni merem, hogy meg tud nekem bocsájtani. Remélem, elhiszi, hogy teljesen más ember lettem, a régi Janit teljesen megöltem, eltemettem, egy új Jani vagyok, aki teljesen új szívet kapott Jézustól. És be fogom neki bizonyítani, hogy érdemes vagyok hozzá. Ha megadja nekem az esélyt, a világ legboldogabb nőjévé teszem, mindent el fogok követni, hogy egy olyan embert kapjon, akit mindig is akart. Egy megbízható, romantikus, védelmező, de legfőként egy életre szóló támaszt, akire mindig számíthat.

Nekem fáj a legjobban, hogy nem azt adtam, amit mindig is akart. Talán az lett volna a legjobb, ha meg sem ismer engem, mert nem egy ilyen embert kellett volna megismernie. De mindent el fogok azért követni, hogy boldog legyen, persze ha ő is akarja. Azt is megértem, ha nem tudna már bízni s hinni nekem. De ebbe bele se merek gondolni, csak pozitívan gondolok a jövőre, a szívem csak érte ég és dobog. Igazán csak itt benn értettem meg, hogy mit is veszíthetek el, sajnos, az ember rossz döntéseket hoz élete folyamán, és belátom, hogy igen rossz voltam vele.

De a múlton nem tudok változtatni, de a jövőn igen!!!

És mindent megteszek egy jobb és szebb életért, elsősorban életem értelmének akarok egy szebb jövőt! Ehhez minden segítséget megkapok Jézustól, teljesen új embert formált belőlem. Még a családom se hiszi el igazán, hogy megváltoztam, de mindenkinek be fogom bizonyítani, hogy egy új embert fognak visszakapni, de elsősorban szívem kincsesládájának akarok bizonyítani!!!

Gy. István: Trochaeus

Megy a Jancsi, mendegél.

Fúj a szél, hisz itt a tél.

Unja már a hűvöset:

fontos ám az öltözet!

M. Zoltán Attila: Valahol a világon számomra is létezik egy ember...

- ... aki fontos számomra és fordítva.
- ... aki ugyan úgy néz ki, mint én.
- ... aki szeret és tisztel olyannak, amilyen vagyok.
- ... aki ugyanerre keresi a választ.
- ... akit ha ismerek, sajnálnám, ha nem ismerném.
- ... aki a vesztemet okozná.
- ... aki csak bennem látja életének értelmét.
- ... aki bakot tartana nekem, hogy leszedjem a barackot a fáról.
- ... akit, ha ismernék, több törődést illene kapnia tőlem.
- ... akivel ha lefeküdnék, leterelném.
- ... akivel ha lefeküdnék, leterelne.
- ... aki fel tud vidítani, ha ritka pillanatomban búslakodnék.
- ... aki összetévesztene valakivel, és nem mondanám meg neki.
- aki méltó utóddal ajándékozna meg.
- ... akiért feláldoznám magam.
- ... akit nem ismerhetnék, ha nem pont azon a helyen lennék.

Egyszer volt egy szórakozóhely, még Debrecenben. Laza iszogatásnak indult be, de ilyen továbbmaradós lett a bulika, így bejött két csaj. Az egyik olasz cserediák volt. Nem nagyon tudott magyarul, gondolhatod, én mennyire olaszul, de aki vele volt kiscsaj, akinél lakott, ő persze tudott magyarul, fordítgatott kicsit, beszélgetett aki velem volt haverral, én meg úgy el voltam az olasz kiscsajjal. De nem volt köztünk még egy csók sem, semmi, de mégis élveztük egymás társaságát. Aztán ezt levágta a másik kiscsaj, és elhívta tőlem. Ő meg próbálta mentegetni magát, hogy maradna velem szívesen, de nem tud mit tenni, ezeknél lakik. Így mennie kellett. Azért odaszólogattam a kiscsajnak, hogy miért viszi el tőlem, mit féltékenykedik, ő meg á dehogy, de tényleg muszáj mennie, a szülei hívták. De kulturált voltam végig, persze megkérdeztem, mikor láthatnám őt (őket) viszont, mondott egy napot, akkor jönnek

legközelebb. Számot nem adott meg, én viszont nem mentem el a „megbeszél” időpontra. Lehet, jobb lett volna. Ez csak egy kis flash a kis életemből, úgy gondoltam, ennyit megért ez a sztori, hogy felelevenítsem.

... akinek ezzel egy kis mosolyt tudok csalni az arcára.

... aki örül, ha lát.

... aki örülne, ha nem látna

... akinek örülnék, ha csak láthatnám.

M. Zoltán Attila: Jambusok

Nevetek, ha sodrok én,

Savazással öllek én,

Oltogatlak, és te sírsz:

Menj a boltba két sörért!

S. Zoltán: Valahol a világon számomra is létezik egy ember... ,

...akiben az én elveszettnek hitt részeim megtalálom, s ő bennem a saját teljességéhez szükséges összetevőket leli. Vele összeáll az a kép, ami most még hiányos, ami nélkül csak vak bolyongás az élet, de ha megvan, akkor végre tudássá válik az élet-élése, s megszűnik csak érteni azt (legalábbis részben érteni). Sok olyan emberrel találkozni, akikben a belőlünk hiányzó részek egy-egy darabja megvan, néha akarjuk hinni, hogy valakiben megtaláltuk, egyszer-egyszer csalódunk, pedig lehet, hogy tényleg megvolt benne mind, s önző módon azt hisszük, ez elég, de mi (én) nem egészítjük ki őt, csak ő minket, és ezt észre sem vesszük.

Most már talán figyelek, remélem, megismerem majd, hiszem, hogy eljön. Tudom, ő is keres. Majd csak összeakadok vele. A börtönben megtanultam, hogy a társnélküliség nem mindig baj, sokkal rosszabb, ha társtól társig csapódik az ember, és vakon végigéli az életét.

A fenti bekezdéssel órákig lehetne folytatni az írást, de mivel visszaolvastam, amit eddig írtam, úgy gondolom, rajtam kívül mindenki zagyvaságnak gondolhatja, ezért inkább befejezem.